

AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍ SOMNÉHO SÚHLASU AUTORA.

All right reserved.

Peter Pavlac

3.3.3.

*(hra pre tri ženské postavy a jednu teóriu, veľmi veľmi voľne inšpirovaná knižným bestsellerom- „Údolie bábik“)
verzia 1.2. – s použitím krátkeho textu Zuzany Haasovej*

Bratislava 03.03.2003

Uvedenie prvé:

Táto hra sa točí medzi tromi postavami. Mariana, Kristína, Lujza. Trojka je princíp. Nechcem ho nijak nazvať, pretože by vás to ihneď nútilo k výkladu. Zatiaľ je to celkom zbytočné. Zatiaľ vykladajú ony. Nám. Doslova. Slová a karty. Pop. In. No čo už. Na tri postavy tejto hry postačia dokonale tri herečky. Nič zvláštne poviete si, a nie ste ďaleko od pravdy. Trojka sa tu zjavuje ako ženská kráľovná, ako Cisárovná, ktorá sa díva zhora a napovedá, že aj časti tejto hry sú tri. Preto princíp určil sa nám zhora, že **v každej časti herečky vymenia si roly** a napokon každá zahrá si postupne každú, v inej podobe, inom čase, ako určíme si sami, čas pobeží krok za krokom, skok za skokom, teda začneme a dvakrát si poskočíme. Porušíme princíp? Snáď nie. Tri herečky, tri postavy, tri časti a deväť kratučkých životných obrázkov, konštrukcia, ktorú vytknúť môžete mi hneď na začiatku, hoci patrilo by sa až... potom.

Uvedenie druhé:

Je len na to, aby uviesť mohlo sa tretie.

Uvedenie tretie:

Už ho tu teda máme. Príbeh. Existuje. Dávno. Zatiaľ mimo nás a to čo si môžeme dovoliť je dívať sa do tej sféry v nás, kde obraz postavičiek sa začína vynárať. Tam sa zjavuje, prelína, kričí, zamotáva, nasilu si razí cestu, veď akoby sme ho mohli ignorovať, keď sa zjavil, síce len tak zrazu. Tri ženy ako princíp posledných niekoľko životov, tam muž je ten, čo sa hádam iba dívať môže, alebo existoval v strede ako autor, však čo ak je tam ešte niekto? Ten s peniazmi vo vreckách? Alebo už bol? Už odišiel? Nie, díva sa bezolstne. Tam nestretne sa ani s jednou, lebo ich príbeh šiel mimo neho, hoci len na jednej z úrovní... levelov ako hovoríte mnohí Vy...

Tak opíšem ten Príbeh konečne, nech ten, čo sa teraz morí s čítaním, ten zamýšľa sa kam ho chceme dostať v tejto naliehavej chvíli. Je naliehavá pre všetkých, čo ocitli sa aspoň raz v živote zoči-voči osobe, čo tvári sa, že jej podliehaš. Ale márne. Márne nepodliehaš, márne sa tvári. Lebo ty začínaš už hľadiť mimo nej. Do rámu obrazu, kde ja už začínam vidieť prvé situácie z toho príbehu, ktorý sa práve teraz objavuje pred mojimi očami, dávno už vo svojej sfére existujúci, avšak nami vyvolaný, mnou práve zapisovaný.

Je tam práve tá, čo spieva nádherne, pred sebou mikrofón ála tridsiate roky, ona však celkom iná, vlasy havranej modročernej, tmavé línie jej tváre, čo tmavými sú keď treba ich ukázať čo najostrejšie. Ona na pozadí tmavého svetla, vystupuje len ako silueta neskutočná, čo hlas jej vynorí sa z elektronického bahna, gumených tlkotov, samplovaných hrnotov, ten hlas je preniknutý vlastnou ozvenou, sám v sebe obsahuje stovky vlastných tieňov, v líniach tmy však s vlastným hlasom splývajúcimi... touch down... Ona, žena, sama je symfóniou vlastného vnútra, harmonicky však prerastá tam akýsi šum. Nie je nepríjemný, možno ju konečne dostáva z nebies idolov celkom dolu, do nami neprehranej reality, aby sme mohli na javisku hovoriť jazykom blízkym všetkým ostatným. Inak by nás spoločne neporozumeli. Celý príbeh by sa zrazu strácal z dohľadu, ako keď prídeš na to, že tvoj svet občas skočí k celkom inému poschodiu, celkom inej plošine. Tam žijú si iní, celkom tak ako my, nie inak, len nižšie, a či vyššie, tam však dovidia len vyvolení. Každý na stotinu sa stane vyvoleným, tak tisíc stotín vytvorí sekundu, šesťdesiat tisíc stotín urobí nám minútu a tak dostaneme sa k tomu, že ľudstvo je zo svojim počtom stotín vyvolenia schopné vytvoriť jedenásť hodín vyvoleného človeka, čo už je pekne dlho takto sa vyvolene túlať. Človek za ten čas aj poslanstvo hádam stihne napísať. Ale to nás nezaujima.

Nech aj matematika vstúpila do nášho príbehu, veď to, že naše oči vidia ho ako sériu troch trojstretnutí vás troch v trojici postáv, to je vedomie oklieštenia. V tých zátvorkách ale môžete vnímať výbuch slobody a ideálov premien troch žien, preto úvod hry je pieseň, je tanec, prichádzajú k nám všetky tri z tej úrovne, kde ich príbeh sa práve končí, aby mohol začať pre nás, pretože ten sa nikdy nezastaví, mení sa len rozloženie kariet na stole, mení sa publikum, čitateľ, prežívajúci, zažívajúci, zostávajúci, či odchádzajúci. Podobajú sa, alebo chcú sa podobať? Žijú, či prežívajú?

Už končím. Všetkých tých množstvo slov použil som preto, lebo nemám rád úvodu, vstupy, vysvetlenia, pretože na začiatku je len nejasný pocit a nutnosť Vášho zabudnutia. Pamäť prestáva slúžiť, spomienku vnucujeme Vám my, nech stane sa Vašou... tento text je preto naozaj len polotovar pre Vašu predstavivosť, polotovar pre mágiu, na ktorú sa už v divadle zabudlo. Obyčajnú divadelnú mágiu.

Kristína spieva nádhernú pieseň, Moulin Rouge je v kurze, pieseň o láske, množstvo piesní v jednej, kompozícia značne komplikovaná, ale prenádherná, jej ne-štýl postupne sa zjednodušuje až rozumieme celkom o čom spieva. V jej hlase je bar, je sex, je poézia, vášeň, túžba, detstvo, je sen, je nenaplnenie, je blues, je gýč.

TRETINA PRVÁ – „XVII“ - **hviezda** – „nahá, modrá, hviezdna bohyňa s dlhými, splývajúcimi vlasmi vylieva z dvoch pohárov vodu, ktorá po nej steká na zem...“

pieseň

skúšanie

KRISTÍNA: Viem, že nič už nerozhoduje.

MARIANA: Prečo si to myslíš?

KRISTÍNA: Ja to viem! Miluješ...

MARIANA: Milujem, žiarlim...

KRISTÍNA: Miluješ, žiarliš! Ja ťa už nemilujem. Preto...

MARIANA: Preto čo?

KRISTÍNA: Preto nežiarlim.

MARIANA: Nemiluješ, nežiarliš. Zabijem toho hajzla.

KRISTÍNA: On zo mňa urobí herečku. Som dieťa podsvetia a z takých nikto nikdy nič dobrovoľne nespravil. On to chce... a ja to chcem tiež.

MARIANA: Nechcem ti uveriť. Nechcem.....

A pieseň, ktorou Kristína vstúpila do celej hry sa stáva duetom, v ktorom ona exceluje a Mariana len slabučko kontruje, napokon, ona nie je tá o koho tu v tomto momente ide. Preto sa pieseň preruší vtedy, keď Mariana nezvládne vysoký tón

MARIANA: Dost'dost'dost'. Celkom ti to ide.

KRISTÍNA: Celkom ti to ide. To je všetko čo povieš? Celé noci sedím na koberčeku pod klavírom, ktorý si mi vybavila, počúvam hmkanie klaviristu, pretože noty nepoznám, učím sa načúvať, hryziem si do kože na prstoch, skáčem, potom si zase sadnem, potom vyskočím, keď sa mi podarí nefalošný tón, zvýsknem a zase všetko pokazím, potom mi prinesú večeru, ktorú si mi tiež vybavila, vypijem neublíkovú minerálku, zase vyskočím, aj tak si grgnem, preludujem, triolujem, zaťahujem, vyt'ahujem, ak to samozrejme ide, potom chvíľu koketujem so zdeptaným klaviristom, ten pozerá na hodinky, pretože si ho zaplatila len na dvanásť hodín denne a nie na dvadsaťštyri, aj tak vďaka, potom sa snaží on koketovať so mnou, čo ma nebaví, pošlem ho do riti a on začne hrať, ja spievať a tak stále dokola, ľahnem si na koberček, počúvam jeho hmkanie pretože noty nepoznám...

MARIANA: Dost'dost'DOST'!

KRISTÍNA: Vieš koľko má rokov?

MARIANA: Neviem a ani...

KRISTÍNA: Ani ja nie, ale tipujem, že dvadsať osem. S ním by bol určite dobrý sex.

MARIANA: O tom nepochybujem.

KRISTÍNA: Nezaplatíš ho o hodinku viac?

MARIANA: A nechceš o hodinku menej skúšať?

KRISTÍNA: Ani náhodou. Momentálne je môj hlas ten najdôležitejší orgán, ktorý mám a jeden z mála, ktorý teraz používam.

MARIANA: A ústa?

KRISTÍNA: To nie je orgán. To je diera. Ale vlastne... no nič. Zo školy som odišla keď som mala dvanásť.

MARIANA: Že si mi o tom nikdy nič nerozpávala.

KRISTÍNA: Načo? Aj tak si vždycky vymýšlam.

MARIANA: Asi chceš zabudnúť.

KRISTÍNA: Nie je na čo. Nič nebolo. Nenarodila som sa, neučila chodiť, pýtať sa na záchod, sraťgrgaťplakať, neučila som sa rozprávať, nikto mi nepovedal, čo sú krámy, že som panna a potom zrazu nie som panna, vlastne som ani nikdy nebola, pretože... pretože môj život sa začal len pred deviatimi dňami. Mám deväť dní. Vtedy, keď som prišla za tebou a poprosila!

Pred deviatimi dňami

Retrospektíva nie je len zmenou času, ale môže sa stať poľom pre hru žánrov, naozaj všetkých druhov a spôsobov, nič nie je určené, len zopár slov, ktoré sú mojim návrhom pre vyjasnenie situácie

KRISTÍNA: Prosím ťa.

MARIANA: Nie.

KRISTÍNA: Keď som bola malá, presviedčali ma, že keď poprosím, tak musí! Každý musí! Prosím ťa!

MARIANA: Ja som sa zasa modlila... aby som sa mohla stať pionierkou. Neprosila som.

KRISTÍNA: Neviem sa modliť a ty nie si anjel.

MARIANA: Práve sa ho snažíš zo mňa urobiť.

KRISTÍNA: Prosím ťa, stačí jediné slovo.

MARIANA: Jediné? Tak mi ho povedz. To jediné slovo.

KRISTÍNA: Pán... šéf, je tu jedna taká Kristína, veľmi, veľmi talentovaná, skvele tancuje u nás v komparze, úžasne spieva v zbore, vyniká, jednoznačne vynika...júci typ, hlavne v tej

druhej časti, a keď sa teraz uvoľnila tá... siedma hlavná postava, možno by práve toto skromné dievča... Veď šéf ťa zbožňuje, urobí pre teba to, čo by...

red carpet scene

Prvý krát sa kdesi v pozadí zjavuje Lujza, jej prechod cez javisko je prechodom mladučkej hviezdy, ktorá vie o svojej maličkovej popularite, ale nepoužíva ju v prospech chabých marketingových pokusov televíznych rosníčiek, s ňou prichádza aj hudobný motív, niečo medzi modelkou na móle a sladkou magickou láskou, prechádza pomaly, dôstojne, možno spomalene, vietor jej rozfukuje vlasy, no idylka, blýskajú fotoaparáty, ona rozdáva podpisy, množstvo miniakcií, aké človek môže zbadat', keď sa díva na príchod hviezd po červenom koberci na udelenie Oscarov, Lujza kráča a paralelne prebieha dialóg

KRISTÍNA: Čo by neurobil možno ani pre túto.

MARIANA: Ona je skoro hviezda a ja som v tejto agentúre zamestnaná len niečo vyše mesiaca.

KRISTÍNA: Ty si na tomto mizerne podstatnom muzikále nerobila celkom od začiatku? Pozri na jej kozy, zrejme po otcovi, nechápem...

MARIANA: Prišla som po tom, čo cast rozbehol akýsi Wirth... a potom zmizol.

KRISTÍNA: O tom som čosi počula. Aha nohy – opadané vysušené pokrútené rozšľapané a rozdrvené ihličie.

MARIANA: Čo si počula?!

KRISTÍNA: Čo blázniš?

MARIANA: Prepáč, ale každý sa na mňa okamžite záhadne pozrie, keď spomeniem jeho meno. Prepáč mi to. Nedržiš rovnováhu.

KRISTÍNA: A ty už z toho hysterčíš. Pozri pozri vlasy – chemlon namočený vo vazelíne vyúdený nad horiacou pneumatikou používaný ako konopné tesnenie.

MARIANA: Aké „čosi“ si počula o tom Wirthovi?!

KRISTÍNA: Čosi také, že pretiahol všetky zamestnankyne tej vašej geniálnej castingovej agentúry, všetky zamestnankyne všetkých castingových agentúr v tejto krajine plus v celom regionálnom vesmíre, všetky mladé herečky, ktoré volal na castings, všetky len trochu staršie od tých mladších a potom aj staršie od tých starších, dokonca celkom aj tie najstaršie, predstav si to, toto sa o ňom hovorí, no verila by si tomu? Pozri na jej topánky. Chodí jak komando kokotov po poslednej prestrelke. We won't be back, baby. A táto žena je tá, ktorá dostala druhú hlavnú postavu v tomto mizernom a strašne dôležitom muzikále.

Lujza sa stratí a s ňou aj hudba, ktorá ju sprevádzala, zostane za ňou len závan drahého parfému a cinknutie. Kristína chvíľu chodí po javisku a čuchá s nedôverou

KRISTÍNA: Velkonočná konvalinková voňačka. A ja! chcem byť siedma hlavná postava. Chcem a budem. Pôjdeš za tým šéfom? Budem sa za teba modliť, keď ma to niekto naučí.

MARIANA: No tak na to sa teším.

KRISTÍNA: Ja viem, že šéf ťa zbožňuje, každý ťa zbožňuje, všetci o tebe hovoria ako o najschopnejšej posile po tom ako odišiel Wirth, dievča z vidieka vo veľkomeste, bez komplexov, so šarmom, krásne a spoľahlivé...

MARIANA: Dobre skúsím to.

KRISTÍNA: Naozaj?

MARIANA: Naozaj.

KRISTÍNA: Ale naozaj naozaj?

MARIANA: Celkom naozaj naozaj naozaj.

KRISTÍNA: Teda naozaj. Aááááááááá! Perfektné! Super! Nechcem uveriť, že som ťa tak ľahko dostala. Fantastické, poklad si najväčší, ďakujem Aňa, ďakujem najviac na zemi, ďakujem ti, ďakujem ti, budem ti vdáčna na celý život, ja chudobná sirota, sestra dvoch bratov svadobných hudobníkov, ktorí ma odvrhli, len čo prišli na to, že vlastne nie je problém sa ma zbaviť, ja...

MARIANA: Dosť dosť dosť malá. Len žiadne záruky.

KRISTÍNA: Pochytajme sa za ruky a zaspievame si! Celý svet je plný pohody, hrochy skáču šípky do vody...

Retrospektíva sa končí krátkym vstupom Kristíny, netuší že spieva pesničku kapelky *Bez ladu a skladu* a z hudobného spracovania by to spočiatku ani nemalo byť celkom jasné, skáčeme teda do predošlej prítomnosti, ak je práve toto prítomnosť, neviem

skúšanie2

KRISTÍNA: Pred deviatimi dňami sa ti podarilo čosi, čomu som absolútne neverila.

MARIANA: Ešteže mi to hovoríš teraz. Ale aj tak si ma nepresvedčila až tak jednoducho ako si tu práve predviedla...

KRISTÍNA: Tomu sa hovorí dramatická, psychologická, či neviem ešte aká skratka. Chceš, aby som povedala všetko, čo sa pred deviatimi dňami naozaj stalo? Absolútne... všetko?

MARIANA: Skús. Nech sa páči.

KRISTÍNA: hmm... Ok ... dostala si ma. Si dobrá.

MARIANA: Takže čo chceš dnes? Preto si ma sem dnes zavolala, vôbec nie kvôli skúšaniam nejakej muzikálovej scény, alebo sa mýlim? Nemýlim sa.

KRISTÍNA: Prečo si myslíš, že niečo od teba chcem?

MARIANA: A nechceš?

KRISTÍNA: Lebo teraz už verím, že dokážeš ďaleko viac. Pretože sme obe omnoho ďalej, než sme boli pred deviatimi dňami. Chcem, aby si... mi pomohla s touto stupídnou nasilu rozchodovou scénou.

MARIANA: Naozaj?

KRISTÍNA: Naozaj.

MARIANA: Celkom naozaj naozaj chceš len toto?

KRISTÍNA: Najviac naozaj ako sa len dá.

Počas nasledujúceho rozhovoru sa opätovne približuje muzikálový motív úvodnej piesne, jemne sentimentálne podfarbuje dialóg, ktorý nebadane preplynie do muzikálovej „rozchodovej“ scény, čo sa bola odohrala celkom na začiatku

MARIANA: Neverím ani prvej hláske tvojho jediného slova a spievať neviem, to vieš.

KRISTÍNA: Viem, že nevieš, vieš, že ja viem, a nevieš, že viem, že vieš, že ide o mňa? Čím ty budeš horšia, tým lepšia budem ja.

MARIANA: Ty si tak nejak záhadne prešpekulovane otvorená.

KRISTÍNA: Sleduj moje ústa.

MARIANA: Zívajúci makak. Máš pocit, že sa mu hlava preklopí dozadu.

KRISTÍNA: Najväčšia moja prednosť.

MARIANA: Zrejme naozaj... najväčšia. No pod'.

Definitívne vstupujeme do scény muzikálu. Moment Lujzinho nečakaného a nezbadaného objavenia sa na scéne závisí od rozhodnutia inscenátora. V každom prípade sa zjaví pri mikrofóne a začne rozprávať, akoby muzikálový dialóg Kristíny a Mariany švenkol do pozadia, a ona hovorí, komentuje ich dialóg do mikrofónu, pre divákov. Počas jej replík dve skúšajúce devy zrejme nerobia nič, možno prežívajú to, čo povedali, nat'ahujú vlastné psychologické pauzy do nedohľadna... A Lujza komentuje

KRISTÍNA: Viem, že nič už nerozhoduje.

MARIANA: Prečo si to myslíš?

LUJZA: Keď som vstúpila do Marianinho bytu, dlho si ma nevšímli.

KRISTÍNA: Ja to viem! Miluješ...

MARIANA: Milujem, žiarlim...

LUJZA: To dievčatko zrejme nejaký talent malo, nepochybne, zaujalo ma však čosi celkom iné. V tej scéne, ktorú skúšali, prostitútka chce zachrániť milovaného autora, pretože jeho sok, sponzor veľkej divadelnej show sa rozhodol ho zabiť, ak od nej neodíde, lebo on má peniaze a rozhodol sa z kurvy spraviť herečku. Autor ničomu nerozumie. Tu však nerozumel niekto iný...

KRISTÍNA: Miluješ, žiarliš! Ja ťa už nemilujem. Preto...

MARIANA: Preto čo?

KRISTÍNA: Preto nežiarlim.

MARIANA: Nemiluješ, nežiarliš! Zabijem toho hajzla!

LUJZA: Marianine posledné slová zazneli do ticha, zostali stáť, dali sa vidieť, pozrite, tu sú, skoro sa ich môžem dotknúť a nikto v tom okamihu netušil koho tým Aňa naozaj myslí. Ani zďaleka tu už nešlo len o muzikál a ambiciózne dievčatko Kristínka to dokazovalo slovo za slovom...

KRISTÍNA: On zo mňa urobí herečku. Som dieťa podsvetia a z takých nikto nikdy nič dobrovoľne nespravil. On to chce... a ja to chcem tiež.

MARIANA: Nechcem ti uveriť. Nechcem!

Odzrazu Kristína nezmyselne strihne, vlastne, má to celkom jasný zmysel.

KRISTÍNA: Zariad', aby ju vyhodili.

MARIANA: Prosím?!?

LUJZA: Ešte stále si nevšimli, že stojím neďaleko dverí.

KRISTÍNA: Dokážeš to. Ak ona vypadne, nič mi už nestojí v ceste ďaleko vyššie, než som si mohla kedykoľvek myslieť. Pre deviatimi dňami som sa narodila a teraz mám šancu konečne dospieť.

MARIANA: (prenikavo sa na ňu díva☺)

KRISTÍNA: Režisér si ma už všimol a ona jediná mu stojí vo výhl'ade na mňa.

LUJZA: Stojím?

MARIANA: Nezmysel!

KRISTÍNA: Povedal mi to.

MARIANA: Škoda, že ti zasa neverím.

LUJZA: Prvýkrát som videla Marianu v pochybnostiach.

KRISTÍNA: Stačí, aby si mu povedala, že Lujza...

Až vtedy sa Lujza otočí do scény a zapojí sa do dialógu. Celá nasledujúca scéna je plná ticha, ktoré sa znenazdajky priplazí, vytvára tak neskutočný rytmus, rytmus trápnosti, vytáčok a všetkého, čo by si podobná banálna scéna prichytenia mohla vyžiadať.

ticho

LUJZA: Že Lujza čo?

MARIANA: (pohľad na Kristínu)

KRISTÍNA: (pohľad na Lujzu)

LUJZA: (pohľad na Marianu) Voilá, k službám madamoiselles! Istý mladý režisér kdesi napísal, že najlepšie predstavenia, aké videl, boli tie, na ktorých aspoň raz zaspal. Nech aj len na sekundu, ale regulérne zachrnel. A potom sa prebudíte a zistíte, že netušíte koľko času ubehlo a svet hry je odrazu tak zaujímavý. Aj organizmus je zrazu ďaleko viac v strehu. A potom môžete zasa zaspať. Spánok je ticho. Krásne ticho.

MARIANA: Trápne ticho.

LUJZA: To je zasa celkom iné ticho. Mám jedno CD, raz vám ho pustím. Istý zvukár zozbieral tichá zo všetkých kútov zeme. Môžete si pustiť povedzme ticho pred kolumbijským drogovým cyklónom, alebo aj pobúrkové ticho priemernej vyhladzovacej vojnovnej aktivity, ale tichá našej vlasti sú absolútne výnimočné. Najprenikavejšie a najzaujímavejšie tichá zaznejú po otázke položenej krajanovi v akomkoľvek cudzom jazyku, alebo sebavedomé ticho, ktoré je vlastne zamaskovaným tichom totálneho nedostatku sebavedomia. A povedzme pred chvíľou už spomenuté trápne ticho, čo už je tak trošku klišé vo svojom žánri.

KRISTÍNA: Pod'me... sa porozprávať.

LUJZA: Pod'me.

MARIANA: Myslím, že by sme mali podať isté vysvetlenie.

LUJZA: Ty nie, Aňa. Ty nie.

KRISTÍNA: Dobre, tak začnem ja.

LUJZA: Ani ty dievčatko.

MARIANA: Nikto iný tu nie je.

LUJZA: A ja?

KRISTÍNA: Ty?

K tichám sa opäť pridáva hudba, Lujza občas pokročí k mikrofónu, rozpráva „barový“ príbeh, a niektoré repliky odrazu nádherne zaspieva, z ničoho nič, monológy sa stávajú zvláštnym recitatívom, dopĺňajú rytmus ticha a slova. Tu ukáže všetky svoje hudobno-dramatické kvality.

LUJZA: Aby vás toto ticho nezadlávalo. A to ešte preháňam.

MARIANA: Nedá sa nevšimnúť.

LUJZA: Zrekapitulujeme si to. Kristínka, naše malé dievčatko približne pred mesiacom zjavilo sa v tomto meste. Nikto o nej nič nevedel, odkiaľ prišla, nikto si ju nevšimol, sirota s dvoma bratmi kabaretnými umelcami F-kategórie...

KRISTÍNA: Cé!

LUJZA: Vystupujú spolu, ona spieva, oni bez úspechu bavia študentov, často ich vypískajú, závideniahodné.

KRISTÍNA: Často zatlieskajú a volajú si nás na snobské večierky.

LUJZA: Ako atrakciu. Skapínajúca opica, ktorá sa tvári, že rozumie ľudskej reči.

MARIANA: Myslím, že nemusíš pokračovať.

LUJZA: A potom na scénu vstupuje Martin Wirth, najproduktívnejší produkčný, vo všetkých produkčných leveloch, medzi všetkými castingovými agentúrami. Všimne si ju náhodou na jednom z večierkov. To je mimochodom medzi nami herečkami sväto frekventované slovné spojenie. „Všimne si ju“, veď od toho závisí váš ďalší život, všimne si vás ten opitý režisér, čo stojí pri bare? Treba sa o neho obtrieť, zasmiať sa na vtipe, ktorý on ani ako vtip nemyslel, nenápadne ponúknuť do ruky prso, alebo inú, zaujímavejšiu časť tela,(možno rozšíriť) väčšia časť predvýberu do budúceho projektu prebieha celkom niekde inde než na castingoch.

MARIANA: Asi pôjdem.

LUJZA: Zostaneš a vypočuješ si moje vysvetlenie Vašej situácie. Martin Wirth si všimne Kristínu a po vášnivej noci jej sľúbi maličkú postavu v zbore.

KRISTÍNA: Nebola žiadna noc.

LUJZA: Pripravuje sa totiž obrovský muzikál, najväčšia bomba posledných niekoľko sezón. Podarilo sa im zohnať najväčšieho súčasného muzikálového režiséra, svetoznámu osobnosť so svetoznámymi honorármi. Nikto mu ich neberie, samozrejme, je dobrý, však, pre neho je ale zbor to, čo má viac menej v „kútiku tichučko menštruovať“ a vo vhodných chvíľach bombasticky doplniť hru protagonistov.

KRISTÍNA: Nebola... žiadna... noc!

LUJZA: A toto celkom neznáme neštudované dievčatko sa začne pripravovať na svoju úlohu. Tá však ďaleko presahuje zboristku, však áno. Wirth odrazu mizne zo scény, nikto nevie prečo, ako a kam, ale stalo sa to už niekoľkokrát, preto nie je nutné podávať vysvetlenie. Do hry vstupuje nová postava, Mariana, tiež odnikiaľ, bez minulosti s množstvom tajomstiev, tie zaujmú, ale celkom inak. Hľadá prácu a dostane ju. Napodiv je veľmi schopná. Stáva sa sekretárkou šéfa známej castingovej agentúry. Všetci sú očarení. Jej krásou, vystupovaním, skromnosťou, šarmom, nezabudla som na nič?

MARIANA: Do dôsledkov, však?

LUJZA: A dievčatko Kristína zbadá možnosť. Tu na chvíľu vypadáva moja schopnosť hereckej analýzy, pretože nepoznám nič, čo by Marianu prinútilo urobiť niečo proti svojej krištáľovej morálke. Čo dievčatko Kristínka urobilo, aby si ju pripútalo? Čo to mohlo byť?

KRISTÍNA: Žeby obyčajná sympatia?

LUJZA: Nechala sa oklamať. Ale ako? Ako?

MARIANA: Fakt stačilo!

LUJZA: Počkaj, už sme vo finále! Oklamala, votrela sa do jej podnájmu a mala dokonca tú drzosť využiť ju na to, aby jej zaplatila klavíristu, nech zdokonaľuje ten jej prenádherný hlások, ktorým oševalila už toľkých...

KRISTÍNA: Sama mi to navrhla.

LUJZA: Naozaj?

MARIANA: Naozaj.

LUJZA: Dobrý a jednoduchý trik. A ďalšie pokračovali. Netrvalo dlho a naša hviezdička sa pred deviatimi dňami odrazu ocitá medzi desiatimi sólistami. Ďalšia pomoc, ale ona sa nezastavuje, siaha ďalej, siaha po dvojici hlavných ženských postáv, ale ako to dosiahnuť, keď žiadna z tých, čo skúšajú neochorela, neurobila nijaký prúser, náhodou ju neprivalila kulisa, čo teraz? Prečo sa zastaviť? Prečo nepoužiť to skvelé a čisté dievča, keď už jej raz zariadilo sólo-postavu? Na scénu však včas a náhodou prichádza samotný objekt intrigy, JA

a podáva vysvetlenie. Pre všetkých, pred všetkými, so všetkým, čo bolo nutné. Do dôsledkov, áno!

Lujzina show skončila, ako aj všetky hudobné vstupy s jej výstupom súvisiace. Opäť máme ticho.

LUJZA: Čo si ma chcela zabiť?!

KRISTÍNA: Sprostosti. Strašne zjednodušuješ.

MARIANA: Môžeš prosím ťa odísť?

LUJZA: Samozrejme.

KRISTÍNA: Nie ty. Ona chce, aby som odišla ja. Správne?

MARIANA: Správne.

KRISTÍNA: Možno je zbytočné čokoľvek povedať...

LUJZA: Áno je!

KRISTÍNA: Nechcela som ťa nijak...

LUJZA: Áno je to zbytočné!

KRISTÍNA: Chcela som...

MARIANA: Áno je!!!

Kristína odchádza zo scény. Nevypočutá a zdeptaná. Skôr než sa celkom vytratí, počujeme ju ešte čosi povedať.

KRISTÍNA: Mariana... chcela by som... byť ako ty.

Už je preč.

MARIANA: Musela si?

LUJZA: Na začiatok to stačí. Aspoň si začne dovoľovať trošku neskôr.

MARIANA: Ak bude mať šancu.

LUJZA: Bude. O tom som presvedčená. Len nech sa trošku vyžmýka vo svojej nenažranosti. Neuškodí.

MARIANA: Zrejme sa veľmi nelíšite.

LUJZA: Nie je konkurencia. Budú ju obsadzovať do iných typov ako mňa.

MARIANA: Načo si prišla?

LUJZA: Preskúmať terén. Či ťa už úplne nezblbla. Venuješ sa jej viac, než je nutné. Aj tak by ma zaujímalo ako sa k tebe dostala tak blízko...

MARIANA: Tak prečo si prišla?!

LUJZA: Vlastne, neviem...

MARIANA: Dobre. Nemusíš hovoriť pravdu, je to taká príjemná hra, vôbec nemusíš hovoriť pravdu, ale môžeš. Ja sa s tebou budem rozprávať akoby si pravdu hovorila, či nehovorila, tiež ako mi napadne, rovnako ako ty môžeš klamať a hovoriť pravdu, ako ti napadne. Možno sa k niečomu dostaneme. Teda, načo si prišla?

LUJZA: Ok. Sme kamarátky.

MARIANA: Banálnejšie si začať nemohla.

LUJZA: Začínam svoj výstup.

MARIANA: K veci.

LUJZA: Našla som novú teóriu.

MARIANA: Neverím, ale povedzme, že chcem vedieť akú.

LUJZA: Memetika.

MARIANA: No začalo sa to myslím alchýmiou. Potom sme preskočili k neoštrukturalizmu, naspäť ku kabale, fascinuje ťa New Age, nasleduje kvantová fyzika, na skok od teórie chaosu, a napokon magicko-nerealistická živlová manipulácia. A teraz memetika, predpokladám, že rovnako dokonale popisujúca tento svet vo všetkých jej úrovniach. Ešte ma zaujíma, či vedecká, alebo duchovná verzia?

LUJZA: Vedecká. Navýsosť vedecká.

MARIANA: Memetika.

LUJZA: Mém. Základná jednotka. Predstav si, že mám muža.

MARIANA: No, máš muža. Myslíš svojho?

LUJZA: Tretieho.

MARIANA: Ten horár, mystik, vegetarián, filozof, lovec a zároveň zberač úlovkov, vrah vynikajúci milenec, pokiaľ nie je namol, alebo totálne zhúlený?

LUJZA: Poskytol mi celkom nové obzory. Ale stačilo.

MARIANA: Aha.

LUJZA: Memetika ti prezradí, že manželstvo ako inštitúcia, ktorá zariaďuje šírenie tvojich génov je vlastne len nástrojom memetického komplexu, tzv. memplexu náboženstva. Mém náboženstva, ako vírus zariaďuje moje spolužitie a zdravé počatie potomka, ktorý je od maličkého malička vedený k tomu, aby sa stal šíriteľom tohto vírusu.

MARIANA: Náboženský vírus?

LUJZA: Vírus náboženstva, vírus sexuálnej slobody, vírus politiky, všetko, čo ťa núti myslieť na všetko ostatné, len nie na seba.

MARIANA: Chválihodne nesebecké.

LUJZA: Vírus altruizmu, lásky ku všetkým ostatným.

MARIANA: Ale ty si sa rozhodla inak.

Aby sme sa nevymanili spod teórie, ktorú odrazu vyjaviť Lujza ako svoj nový objav, musíme vytvoriť kópiu, musíme vyjaviť imitáciu divadelnej formy, imitáciu, kópiu situácie, ktorá len pred pár minútami zjavila sa pred vašimi očami, preto nezostáva len prezradiť, že kdesi v pozadí sa objavuje Kristína, ktorá si čosi v miestnosti „náhodou“ zabudla. Slovo „náhodou“ teda charakterizuje je plíženie sa k mikrofónu, situácia je podobná, skoro rovnaká. Lujza s Marianou ju nevidia a ona komentuje, možno muzikálne, možno vôbec nie.

LUJZA: Vymaniť sa spod nadvlády tejto evolučne silnejšej metódy a...

MARIANA: A vykašľať sa na neho.

LUJZA: Presnejšie- rozvieť sa.

KRISTÍNA: Nevideli ma ako som sa vrátila a ja som mohla počúvať tie drísky celkom nerušene. Vidieť tej kurvičke priamo do žalúdka.

MARIANA: Ale niečo ti v tom bráni, inak by si nebola s tým prišla za mnou.

LUJZA: Memetika nás učí, že existujú jedinci, ktorí ďaleko rýchlejšie šíria svoje mémy. Tí príjemnejší, tí priateľskejší, tí, čo ich všetci majú radi, preto ich počúvajú, preto kopírujú ich správanie a to je podstatou memetickej evolúcie.

MARIANA: Kopírovanie?

LUJZA: Vlastne sa jej chcem podobať.

MARIANA: Komu?

LUJZA: Tomu dievčatku.

MARIANA: Prosím?

KRISTÍNA: (rozkašle sa) Čože? Mne?

MARIANA: Kristíne? Ako... podobať?

LUJZA: Chcem byť zasa celkom slobodná a naivná.

MARIANA: Povedzme, že toto ti neverím, ale nevaďí, hráme sa. Prišla si však za mnou.

LUJZA: Musím sa rozvieť.

MARIANA: A niečo ti v tom bráni.

LUJZA: On.

MARIANA: Nechce.

KRISTÍNA: Tomu sa čudujem.

LUJZA: Cíti sa fajn. Už dva mesiace ma nevidel nenahúlený.

MARIANA: Cíti sa fajn.

LUJZA: Bije ma.

MARIANA: Nikdy nikoho neudrel.

LUJZA: Strašne ma tlčie, ubližuje mi každým dňom, nedokážem skúšať, stále sa hádame, neskutočný rozkol...

KRISTÍNA: Chuderka.

MARIANA: Čo chceš teda odomňa?

LUJZA: Aby si to pred súdom dosvedčila.

MARIANA: To nikdy nespravím.

LUJZA: Sme kamarátky.

MARIANA: S tým si začala, ale vážne to určite nemyslíš.

LUJZA: Myslím to ako najvážnejšie rozhodnutie v mojom živote. Nedokážem s ním už žiť.

MARIANA: Prečo na súde nepovieš ako naozaj žijete?

LUJZA: Pretože by sa mi vysmiali. On v živote nezvýšil hlas. Ani keď mu spadla tehla na nohu. Takto. Au. Potichučky, skoro nevieš, že sa niečo stalo, au. Nohu mal dva mesiace v sádre, ale povedal len, au. Bez svedka som hotová.

KRISTÍNA: Au.

LUJZA: Nikdy by nás nerozvedli.

MARIANA: Nie.

LUJZA: Prosím ťa.

MARIANA: Nie.

LUJZA: Nedokážem sa ti vyhrázať, ani ti nadávať ani prosíkať, ale predvčerom... predvčerom som sa osudovo, najosudovejšie ako osudovo sa len dá, gigaosudovo som sa zamilovala do

najsladšieho speváka na zemi! Koncert začínajúcich hviezd, ja tam, hviezda pokročilá, on, predstúpil predomňa a začal spievať...

Tentokrát začne spievať Lujza, spieva pieseň plnú prosieb (možno Beatles – Help, či iný tematicky vhodný kus, Tóno, povedz čo) je to nevážna choreografia jej žiadostí a Marianinho odmietania, Lujza hrá na Marianu to, čo na ňu predvčerom spevák, do ktorého sa náhle a osudovo zamilovala. Pieseň pokojne môže mať jemne rammsteinovsko agresívny duch. Kristína jej kontruje a Mariana odmieta. V jednom momente sa Kristína oduševní viac než by bolo vhodné, čo je okamih, kedy si ju konečne Mariana s Lujzou všimnú, čím sa produkcia piesne zastaví. Trápnosť a ticho podobnej scény spred pár minút sa jemne opakuje. Okrem iného, Mariana a Lujza zostali tiež v trošku kompromitujúcej polohe „neúspešne zvädzanej“.

KRISTÍNA: (ešte do mikrofónu) Zabudla som si noty.

LUJZA: Chcela som sa ju spýtať na Adama.

MARIANA: Hrala.

adam

KRISTÍNA: Chcela si sa ju spýtať na Adama?

MARIANA: Chcela sa ma spýtať...

LUJZA : Na Adama.

KRISTÍNA: Aj ja.

LUJZA: Na Adama?

MARIANA: Na Adama?

KRISTÍNA: Presna tak, na Adama.

MARIANA: Chceli ste sa ma spýtať na Adama?

LUJZA: Tak.

KRISTÍNA: Na Adama. Chceli sme vedieť niečo o tebe a Adamovi.

LUJZA: O tebe a Adamovi.

MARIANA: O mne a Adamovi.

KRISTÍNA: Vlastne tu celý čas ani o nič iné nešlo, však? Lujza, však? Lujza?!

LUJZA: Celý čas nám o nič iné nešlo.

KRISTÍNA: Len o TEBA a...

LUJZA: A Adama.

MARIANA: Aha. Už rozumiem. O mňa... a Adama. Investigatívne herečky.

KRISTÍNA: Aká? Znesiem všetky prívlastky okrem netaľentovaná, fádna, hlúpa a ordinárna.

LUJZA: Poznáš ma.

MARIANA: Nepoznám ani jednu z vás dvoch.

LUJZA: O to lepšie pre ňu.

KRISTÍNA: Prečo pre mňa?

LUJZA: Uvidíš!

MARIANA: Takže sa zaujímate o mňa a Adama?

LUJZA: Presne tak, však Kristína?

KRISTÍNA: Myslím, že ho poznáš dôvernejšie, než ja.

LUJZA: Pretože ty si ešte nestihla...

MARIANA: Kto vám to povedal... že ja a Adam...

LUJZA: Videla som vás zopárkrát náhodou v jednom bistre na okraji mesta... Ale nečudujem sa a nezávidím.

KRISTÍNA: Ja som nevidela. Len počula ale tiež nezávidím...

MARIANA: Ak chcete, môžete závidieť.

KRISTÍNA: Ten prsteň je od neho?

MARIANA: Dnes som sa rozhodla mu ho vrátiť.

LUJZA: Počkaj, vrátiť, regulérne vrátiť?

MARIANA: Normálne vrátiť.

KRISTÍNA: Nemôžeš mu ho len tak vrátiť. Mohol by si myslieť...

MARIANA: O to práve ide.

LUJZA: Stretávaš sa s najbohatším mužom v najbližšom regióne...

MARIANA: Nevedela som to.

LUJZA: Čože?! Ako nevedela?! Čo si nevedela?!

KRISTÍNA: Nevedela?

MARIANA: Jednoducho. Nevedela som kto je Adam.

LUJZA: Počkaj, počkaj, to vôbec nie je také jednoduché ako nám tu hovoríš.

MARIANA: Ja viem.

LUJZA: To si fakt nevedela?!

MARIANA: Nie.

KRISTÍNA: Kurva! To nie je možné. To ale fakt nie je možné.

LUJZA: Ide mi to veľmi ťažko, ale súhlasím s Kristínou a vyjadrím sa neadekvátne svojmu charakteru: Kurva!

MARIANA: Je to možné.

KRISTÍNA: Nie! Nie, neverím ti to. Stretávaš sa s najbohatším mužom v najbližšom možnom skurvenom mediálnom vesmíre a ty nevieš, že on je Ten? Ten jeden? To ako keby si chodila s Larry Kingom a ty si myslíš, že s Františkom P. z Bardejova.

LUJZA: Opäť musím súhlasiť.

MARIANA: Asi tak.

LUJZA: Kedy si sa to dozvedela?

MARIANA: Včera.

LUJZA: Len včera!? Koľko za tebou chodil?

MARIANA: Asi tri týždne. Keď zistil, že ho nepoznám, začal hrať chudobného.

KRISTÍNA: Tváril sa, že nemá peniaze?

MARIANA: Tvrdil, že študuje medicínu. Pozýval ma do najlacnejších reštaurácií, aby som náhodou nemala zlý pocit.

LUJZA: Zamiloval sa.

MARIANA: Skúšal ma. Ako keby som bola nejaká...

LUJZA: Počkaj, nemohol predsa vedieť, kto si! Predstav si tú šóru nadržaných babeniek pred jeho poršákom. Otvorí dvere a skôr než stihne zabuchnúť, štyri mu tam naskočia. Keď ich vytláča cez kufor, zabudne na trojcentimetrovú škárku pootvoreného okienka, čo využijú tri besné anorektičky, aby sa cez ňu naraz precpali a ver mi, že sa im to podarí. A pri aute to nekončí. No a tento pop-chudák spozná jedného dňa niekoho, kto sa mu odrazu pozerá do očí a nie na značku topánok. Bodaj by nebol z teba hotový. Svojim spôsobom sa zachoval celkom tak...

KRISTÍNA: Spontánne... či čo. A ty si sa zamilovala.

MARIANA: Ľutovala som ho.

KRISTÍNA: A potom si sa zamilovala!

MARIANA: Prišlo mi ho ľúto. Ten človek vo mne vzbudzuje ľútosť.

LUJZA: Láska... nie?

MARIANA: M M

KRISTÍNA: Prúser.

MARIANA: Viem.

LUJZA: Rozhodnutá?

MARIANA: Aboslútne.

LUJZA: Vrátiš mu prsteň.

MARIANA: Ešte dnes večer.

KRISTÍNA: Fúha. Fúúúúha. To je drzovka.

MARIANA: Risknem to.

LUJZA: Neprežije to. Nie je zvyknutý prijímať odmietnutia.

MARIANA: Raz musí začať.

KRISTÍNA: Tak to klobúk dolu. Mňa by to odrovnalo.

MARIANA: Jeho zrejme tiež.

LUJZA: A ty?

MARIANA: Bude mi ho ľúto ešte viac než predtým.

LUJZA: A toto mu nikdy nepovedz.

MARIANA: Čo na to hovorí memetika?

LUJZA: Že ideš proti prírodnému výberu. Silnejší, teda bohatší vyhráva. Jeho gény sa aj tak budú šíriť ďalej.

KRISTÍNA: S ňou asi ťažko.

LUJZA: Myslím, že nebude mať problém kombinovať svoju DNA s nejakou inou...

KRISTÍNA: Len to dopovedz.

MARIANA: A teraz už môžete odísť?

Opäť nekonečné ticho... výstup sa skončil, ich hra na ne-skutočnosť zrejme tiež, Lujza chápe a chce odísť...

skúšanie2

KRISTÍNA: Prečo?

LUJZA: Odísť... Samozrejme. Chcela som len...

MARIANA: Spýtať sa na Adama.

LUJZA: Spýtať sa na Adama.

MARIANA: Aj ty si sa chcela spýtať na Adama.

KRISTÍNA: Vlastne... áno. Chcela som sa ťa spýtať na Adama.

MARIANA: Ako je to v tom výstupe čo sme tu pred chvíľou skúšali? Prostitútka sa rozhodne povedať autorovi, že ho nemiluje...

KRISTÍNA: Aby ho zachránila, pred pomstou sponzora.

LUJZA: Lebo ten je jej budúcnosť. Sprostosti.

MARIANA: No. Tak vás o niečo poprosím ja, slečny profesionálky. Kristína teraz predvedie autora, to čo som tu trápne imitovala niekoľko minút ja sama a Lujza ti zahrá prostitútku.

KRISTÍNA: S ňou predsa nebudem hrať!

LUJZA: Asi si nepochopila, že ty tu teraz nerozhoduješ.

KRISTÍNA: Nerozhodujem..

MARIANA: A s láskou... (možno sa smeje, nakoniec, veď ako by to mohla myslieť vážne, v akejkol'vek rovine, v akomkoľvek zmysle)

Začína sa opäť výstup, ktorým sme všetko začali, konečne sa do muzikálového dialógu dostávajú dve profesionálky, čo má aj patričný efekt, spievajú nádherný duet, počas ktorého sa postupne prezliekajú... Herečka predstavujúca Kristínu sa mení na Annu, Lujza na Kristínu a Anna na Lujzu

TRETINA DRUHÁ –

**„III.“ – cisárovná – „žena korunovaná mesiacom, odkláňa sa a obracia k holubici,
lotos, trón a koruna s mesiacom...“**

Tretina druhá je vstupom do celkom iného žánru, než sme boli pocítili v tretine prvej. Od muzikálových kompilácií sa dostávame do televíznej relácie, so všetkým čo obnáša, teda tým čo zjavuje sa nám pred očami, ale

rovnako za nimi, zákulisie, či zákamerie, alebo ako by nám pomohli jazykovedci? Kreativci jazyka nášho zanikajúceho, pardon, vynikajúceho samozrejme. Do priestoru vstupuje Mariana, pripínajúca si klopnový mikrofón, rozprávajúca s hlasom z réžie, ktorý ozýva sa ktovie odkiaľ. Je všade.

mikrofón

HLAS: Nižšie, nižšie si to dajte.

MARIANA: Nižšie... kam si to mam pripnúť nižšie... na podprsenku, preboha?! Všetci sú tu múdri...

HLAS: Už je to fajn. Teraz skúste hovoriť.

MARIANA: Toto mám najradšej zo všetkého!

HLAS: Hlasnejšie... tak ako budete hovoriť pri normálnom rozhovore...

MARIANA: Hovorím, že toto mám najradšej! Rozprávajte, len tak akože rozprávajte!

HLAS: Nenakláňajte sa k tomu mikrofónu, veď to nebudete robiť pri normálnom rozhovore!

MARIANA: Čo ja viem, čo budem robiť?! Čo mám hovoriť?! Raz... raz dva... skúška

HLAS: Ešte, skúste sikavky a nejaké č a ž

MARIANA: To už je dekadencia...

HLAS: Č a ž poprosím.

MARIANA: Č č č č ž ž ž ž s s s s č ž š s ž č s ... ZČSSP... to bol zväz československo sovietskeho priateľstva... ZSSR, SSP, SSR ČSSR ÚVKSCĎ...

HLAS: Ďakujem, prejdime ešte výbušné B P M V

MARIANA: bbbbb ppp mmm vvv MNV, keby včas nepadol komunizmus, zrejme by som sa zo svojimi schopnosťami prebojovala z PO do SZM potom do ÚV a skončila by som na KSČZRPVSSWC.

HLAS: Fajn, úroveň je nastavená, len s tým prosím vás nešimrite príliš.

MARIANA: Nešimrite... mali by ste zavolať do JÚLŠ. Sú tam každý deň do trinástej!

(skúšku preruší značne nahnevaný hlas Kristíny zozadu, zatiaľ ju nevidíme, len počujeme jej hysák)

hendka

KRISTÍNA: Kurva serem na to! Serem vám na to! Povedala som, že tam chcem mať aj hendku, tak tam bude! To je nejaký problém aby som tam na stole mala hendku, keď budem chcieť ísť medzi divákov?! Nie?! NIE! Tak prečo ju tam kurva nemám!? Čo to je! Je to asi môj program toto, aspoň sa mi tak zatiaľ zdá, alebo sa mi to kurva zdá zle?! Tak potom do riti musíte plniť moje želania a nie gúlať tu na mňa smutnými okálami, že akože čo som nasratá!

(vstúpi na javisko, vyberá si nejakú ampulku s pilulkami, niekoľko si ich nasype, pribehne k svojmu pultíku, zapije čímsi, strasie sa, zrejme to bola whisky, alebo čosi také)

KRISTÍNA: Ahoobj.

MARIANA: Ahoj, Kristína.

KRISTÍNA: Ale vo vysielaní mi hovor Tina, prosím ťa. Si zlatá, že si prišla. Bože jak dlho som ťa nevidela. Ktorá produkčná ťa volala? Fakt si zlatá. Ma serú s nejakou hendkou. Sadni si, už si si to tu obzrela? Lujza už je tu?

MARIANA: V maskérni.

KRISTÍNA: Bože ste zlaté, baby, že ste sa nechali nahovoriť, mi produkčná hovorila, že ešte nemáte zmluvy? Nevadí. Sendy! Okamžite pripravte obom slečnám zmluvy a po skončení programu nech to podpíšu! Si to už videla tento program niekedy?

MARIANA: Nie.

KRISTÍNA: Nevadí, dostaneš zopár otázok, ktoré budeš dávať Lujze a zase naopak, aj ja sa vás čosi opýtam, je to taká súťaž pre smotánku, chápeš, nejde akože o výhru, ale tak o zábavu, pekné baby, sranda, nejaké pikošky zo súkromia a tak, strašne veľkú sledovanosť mám, najväčšiu sledovanosť v celej tejto posranej amatérskej vydrbanej súkromnej televízii plnej hajzlov a idiotov! Počujete ma všetci?! Idiotov, ktorí nevedia zariadiť jednu posranú hendku! Vieš koho všetkého som tu už mala?

MARIANA: Neviem

KRISTÍNA: No... nevadí.

HLAS Z RÉŽIE: Tina, boli sme dohodnutí, že medzi divákov chodiť nebudeš, preto sme tam nedávali nijakú hendku!

KRISTÍNA: Ja serem na to, čo sme boli dohodnutí, ja medzi divákov chcem ísť a pojdem, lebo aj ten najväčší idiot vie, že keď sa chodí medzi divákov je to tisíckrát väčšia sranda a oživuje to a čo ja viem ešte čo, vám to nebudem tu vysvetlovať a jednoducho tam kurva tá hendka bude a bezdebaty!

HLAS: Tina...!

KRISTÍNA: Bezdebaty!!!!

HLAS: (nejak pomimo mikrofón, možno ho zabudol vypnúť) Jožo dones tam jednu hendku lebo ma z nej porazí.

KRISTÍNA: (možno sa zasmieje na poznámku z réžie) Máme ešte nejaké tri minúty, idem za Lujzou, hneď som späť moja, mikrofón už si skúsila?

MARIANA: Bezdebaty.

(Kristína odíde a nenápadne vstúpi Lujza, zrejme stála v zákulisí a vypočula si rozhovor)

mimozemšťan

LUJZA: To čo je toto?!

MARIANA: Ja netuším!

LUJZA: Jej dátum narodenia sa zrejme zhoduje s dátumom pristátia na tejto planéte!

MARIANA: No asi by sme ju mali naložiť naspäť do rakety a...

(Kristína vbehne)

KRISTÍNA: No tu si, moja, ukáž sa, si opeknela za ten čas, že?, no ale pekne ťa tam nagebrili tie tupé kravy v tej maskérni!!!

LUJZA: To som si spravila sama!

KRISTÍNA: Ježíš... baby, máme dve minúty, dostali ste texty? Nie? Kurva kde sú texty s otázkami pre súťažiace, si to nemôžu ani skúsiť?! Tu sa furt nič nestíha, ale mám to rada, potom sa porozprávame, keď to skončí, ideme naživo to dúfam viete, nevíete? Nevadí, tak už to viete, prosím vás, koľko máme?! Ktorá kamera začína?

HLAS: Štvorka. Falošný pohľad na trojku a potom ideš!

KRISTÍNA: Nebojte sa baby, bude sranda!

HLAS: 20sekúnd

KRISTÍNA: Držte si mihalnice, uvidíte nárez!

HLAS: 10sekúnd

KRISTÍNA: Toto zbožňujeeeeempristávaméééééééé....

HLAS: 5

topcat

(na klasickej projekcii vzadu sa objaví „jingel“, úvodná zvučka relácie s názvom TOPCAT, alebo „top cicušky“, v tomto duchu by malo vyzerat' aj vizuálne spracovanie zvučky, pomerne drsný a moderný dizajn, „exotika, erotika, ezoterika“, možno náznak pristátia rakety, prechod cez rozžhavenú atmosféru atp., je to na vás, ale jednoducho to najkomerčnejšie čo sa dá vymyslieť, len by malo ísť o skutočne kvalitné spracovanie. Zvučka samozrejme nie je podmienkou, ale vytvoriť dojem autentickej relácie je nutné, nech už inšcenátori zvolia akýkoľvek „divadelný“ kľúč. Kristína má k dispozícii svoju malú ručnú kameru, s ktorou robí vlastné zábery počas programu, tie väčšinou bežia na zadnej projekcii. Celý program je neustále prestrihávaný rôznymi zvukmi,

džinglami, potleskami, smiechmi, ale aj krátkymi hudobnými vstupmi atp.. Úžasne dynamické, úžasne rýchle, teda do určitého momentu... „Súťaž“ má síce jednoduchý princíp, ale tiež by si vyžadovala aspoň zjednodušená grafika na projekcii, otázka a bodový stav dvoch protivníčok)

KRISTÍNA: Noooooo jasnéééééééééé, a sme zase tu! na najmenšej planéte v celom známom ženskom vesmíriku a jej meno sa vám už určite nekonečne vrylo do pamäti, TOPCAT! aj ten malý zo žltým šálom by mi ju závidel, ale vám to môže byť jedno, lebo som tu ja, môžete sa na mňa pozerat', môžete ma počúvať, smiat' sa, lebo sa bude na čom, lebo veď viete čo vás čaká, že sa tu objavia neskutoční hostia, že sa tu objavia hostia-ženytopženské, topcicučky, TOPCATS! Podme na ne!

(sníma ich kamerou)

Mariana! Priezviská nepovieme, aj tak ich všetci dobre poznáte... bývalá manželka šéfa kozmetického megakoncernu „Curtis&Begara“, celého koncernu podotýkam, nie len jeho slovenskej pobočky, nášho dokonalého a nevyčerpatel'ného sponzora, v tomto momente pracuje Mariana ako general director-ka najpredávanejšieho modelingového časopisu, bez mena, oni nás nesponzorujú! Zatiaľ! a ostatné hneď

(zvuk)

Lujza! jedna z najväčších muzikálových hviezd, okrem mňa samozrejme, ktorá opúšťa to neskutočne zábavné pole hudby, kde ako tvrdí v rozhovoroch, dosiahla vrchol slávy či plné vrecká prachov, a vrhá sa do herectva závažnejšieho, snáď divadelného, snáď filmového, takisto rozvedená, nie prvý krát, takisto zosobašená, nie prvý krát, no všetko ako má byť!

(zvuk)

Hneď sa pustíme do divokej jazdy, ale najskôr si pustíme ženy tam kdesi na ulici.

(Anketa na ulici, natočená možno autenticky, možno nie, závisí na vás, otázka na ženu znie:

„Čo vás vzrušuje?“

Odpovede: „Večierok, kde je JEHO bývalá“; „Úplne nový krém na oči“; „Boty, keď sú nad 4000 korún“; „Dlhé vlasy“; „Golfové palice v zablatenej taške“; „Keď má muž smoking“; „Sex v cudzej posteli“; „Šperkovnica s množstvom plných priechodkov“)

(počas ankety, ktorá je na projekcii vidíme niekoľko miniakcií, Kristína dopíja pohár whisky, spod stolíka vytiahne fľašu a dolieva, v zvláštnom rozrušení sa díva na Lujzu a Marianu, tie tiež zrovna nejavia známky pohody)

rozstrel

KRISTÍNA: Sex v cudzej posteli. No fajn. Súťaž! Pravidlá sú nuda, pravidlá sú poriadok, neznášame poriadok, ale pre tých, čo ešte nás tu nevideli, neverím že nevideli, alealealeale, tak dobre, z-o-p-a-k-u-j-e-m-e všetko, že akože čo. ČO?! No TOPCAT! Sú dve a každá z nich si pripravila tri otázky na tú druhú. Pripravila? (obracia sa na Lujzu a nedáva jej šancu)

LUJZA: (značné rozpaky) Pripravila...

KRISTÍNA: Pripravila?

(Mariana mlčí, možno len slabo prikývne)

KRISTÍNA: Pripravila, prichystala do súťaže! A potom, položia v troch kolách súperke tieto otázky a každá z nich zhodnotí odpoveď tej druhej. Skvelý nápad, veď som jeho autorkou! Skromnosť? Tá tu tiež nechýba. Zhodnotiť môžu každú odpoveď svojej súperky na vlastnú otázku tromi stupňami. Najmenej už je aj tak dosť - milióoon, viac je viac - dva milióoony, najviac je skoro úplne najviac - tri milióoony, bodov, bodov, rozpočet relácie je skromný, neskrýva výhry nejde o vedomosti, skrýva len cifry, tie sú dôležitejšie, našim topcats predsa prachy nechýbajú, nemusia ryžovať túto mizernú... pardón... prízemnú... ale nie, nedarí sa, túto hyperimpozantnú súkromnú televíziu!! Tak slabšie povahy odíďte na záchod porozprávať sa z veľkým bielym sluchátkom, my začíname našu drámu! Tréningový rozstrel: Videlipočuli sme názory ulice, tak teraz neobvykle ja sa spýtam oboch: Čo vás vzrušuje? Lujza?

LUJZA: Láska.

KRISTÍNA: Milión. Slabota. Chce to šťavu. Mariana, čo vzrušuje teba?

MARIANA: Láska.

KRISTÍNA: Ešte slabšie. Ste sa dohodli? Keby som mohla dať menej ako najmenej, šupla by som ešte menej. Nevadí. Ešte sa uvidíme! Začíname s miliónom!

(krátky reklamný šot, možno sponzor celej inscenácie, počas šotu príde Kristína za Lujzou a Marianou, nepočujeme ich rozhovor, zrejme čosi neseďí, asi im vyčíta, že sa málo angažujú, šot končí a ona pokračuje, v podstate im nedá šancu, jingel na prvé kolo, možno tam má zavesený zvonec ako na zápasoch v ringu, odzvoní prvé kolo, prípadne prebehne s tabuľkou „round1“)

round1

KRISTÍNA: Lujza, máš slovo. Polož prvú otázku.

(Lujza listuje v nejakých papieroch, ktoré má pred sebou, ale otázka sa objaví na obrazovke, Kristína jej dá znamenie, že má čítať z obrazovky.)

LUJZA: „Mariana, keď si tak slávne odišla z castingovej agentúry MWcast ako si sa vlastne stretla s Johnom Begarom, spolumatiteľom kozmetického koncernu Curtis&Begara a prečo si sa s ním v tej veľkej osudovej láske rozviedla?“

MARIANA: Stretli sme sa na narodeninovej oslave jedného spoločného známeho...

KRISTÍNA: Martina Wirtha?

MARIANA: ... a potom som sa zamilovala...

KRISTÍNA: Do jeho peňazí?

MARIANA: ...žili sme spolu dva roky a skonštatovali, že to bolo asi iba nádherné očarenie, preto sme sa v pokoji rozviedli.

KRISTÍNA: Súdne vyrovnanie nebolo?

MARIANA: To je všetko.

(potlesk)

KRISTÍNA: Fantastické! Bez škandálu, nikto si to nevšimol, celá naša čistá Mariana, nezašpinená ako plachta pred mojou prvou nocou s jedným mužom... Lujza, hodnot'! Teraz! 1, 2 alebo 3 milióny? Mňa teda odpoveď nenadchla, ale nechcem ťa ovplyvňovať.

LUJZA: (dlho sa čaká) Dva.

(potlesky atp)

KRISTÍNA: Mariana si na rade so svojou otázkou!

MARIANA : (číta z projekcie) „**Lujza, málokto vie, ako si sa vlastne zamilovala do svojho štvrtého manžela - speváka bez mena, s fantastickým hlasom, ktorým prenikal do erotických snov všetkých pubert'áčok a teda nie len ich. Ako to teda bolo?**“

LUJZA: (asi jej odľahlo) No dlho som spievala v rôznych muzikáloch, mám teda množstvo známych zvukárov, sú to úžasní ľudia s neskutočným humorom... raz ma zavolali na jednu zvukársku párty, kde vrcholom večera bolo púšťanie súčasnej slovenskej muziky cez obrazovky prístrojov, ktoré ukazujú všetky tie frekvencie, krivky a čo ja viem čo, no a... tie krivky totiž ukážu, kedy sa spieva falošne, kedy spevák zatiahne mimo a tak, jednoducho odpalovali sa na tom, ako naše niektoré mediálne hviezdy vlastne nevedia spievať, tie krivky totiž neoklamú, to je čistá fyzika...

KRISTÍNA: Takže si videla slovenskú popscénu v celkom inej forme?

LUJZA: No čudovali by ste sa, kto všetko tu vlastne je dosť mimo. A pustili samozrejme aj jeho. Lenže to bolo čosi iné. Tie krivky boli presné, akoby kopírovali dokonalé zvukové hladiny. V ten večer som sa zamilovala do krivky jeho hlasu. A potom sme sa zobrali.

KRISTÍNA: No fantastické. Nádherné. Skvelé! Mariana, hodnot'!

MARIANA: Dva.

KRISTÍNA: Ja by som dala tri, ale je to vaša súťaž, cibušky. Prvé kolo končí, rekapitulovať hádam netreba, pustíme si TOP 9 IDIOTIZMOV, ktoré muži dokážu vo svojej banálnej

predstave o nás vypustiť na nás, balia, koketujú, zabávajú, akože sa z toho posereme, nech sa páči rebríček! TOP-IDIOT!

topidiot

(zrejme nahrávka pripravená, tiež by mala vyznievať akoby to boli vystrihnuté vety z autentických situácií, tentokrát by však nemuseli byť nakrútené, stačil by zvuk hlasu a možno sa tie vety postupne objavujú v grafike na obrazovke)

9. „Nepoznáme sa náhodou odniekiaľ?“
8. „Vyzeráš, akoby si potrebovala priateľa.“
7. „Zabudol som číslo svojho mobilu. Nemôžeš mi dať namiesto neho svoje?“
6. „Hej, čo keby si tak upratala môj byt?“
5. „Ty si prvá žena, pri ktorej sa fakt dobre cítim.“
4. „Ušetríme si tie zdvorilosti, ráno musím ísť skoro do práce a ty si posledná pekná žena v tejto miestnosti. Poďme ku mne domov.“
3. „Počuj, malá, tu máš dvadsať korún, zavolaj svojej mame a povedz jej, že dnes v noci neprídeš domov.“
2. „Hej, babenka, tvoje oblečenie by sa naozaj veľmi dobre vynímalo na mojom koberci v spálni.“
1. „Tvoj otec musel byť zlodej, pretože z oblohy ukradol pár najkrajších hviezd a vložil ti ich do očí.“

(počas tohto vstupu sa opakuje približne situácia, ktorá bola v prvom intermezze, Kristína im vehementne vysvetľuje, že toto do takejto relácie patrí, že to chce humor, že sa nemusia báť o sebe hovoriť, alebo si aj vymýšľať, jednoducho ich tam zdržuje, pretože hlavne Mariana už získava pocit, že toto ale vôbec nie je celkom normálne, ale ešte sa nechá presvedčiť, pýta si ďalšie otázky, chce ich vidieť skôr než sa objavia na obrazovke, ale už nie je čas, Kristína beží k svojmu pultu, šupne si ďalšie dve tabletky, zapije whisky a môže pokračovať, pomaly to zrejme už na nej môže byť vidno)

round2

KRISTÍNA: A vraciame sa k našim TOPCATS, pokračujeme v druhom kole týchto neskutočne zaujímavých otázok priamo na telo, uvidíme, čo si do druhého kola na seba vymysleli. Tentokrát začína Mariana.

MARIANA: (číta z projekcie) „**Tvoje manželstvo so spevákom, do ktorého si sa tak kuriózne zamilovala vraj bolo naozaj spokojné a šťastné, hlavne po stránke sexu je vraj neskutočne výkonný, ale dopočuli sme sa, že váš rozchod mal príčinu v akomsi jeho tajomnom hendikepe. Mohla by si objasniť o čo išlo?**“

LUJZA: (mlčí)

KRISTÍNA: Tak o čo išlo, povedz?!

LUJZA: Nemal žiaden fyzický hendikep.

KRISTÍNA: Kto hovorí o fyzickom?! Vraj to nemal tuto v hlave celkom v poriadku.

LUJZA: Bol úplne v poriadku.

KRISTÍNA: Bol dementný, zaostalý, ale jeho matka to dokázala celý život kamuflovať, na jeho tvári nebolo nič vidieť ale tuto... Nevadí. Chápem prečo ste sa rozišli. Teraz už nám to môžeš otvorene povedať, možno pomôžeme ďalším desiatkam takých, čo by sa na jeho hlas mohli dať nachytať.

LUJZA: Bol... v poriadku...

KRISTÍNA: Mariana boduj.

(Mariana mlčí)

KRISTÍNA: Nevadí (ide k nej a zodvihne jej zrazu ruku). Slabá odpoveď za milión, jeden milióník, teraz pokračuješ ty Lujza! No Poďme! Súťaž graduje! Všetci sa tešia, bomba zábava...!

LUJZA: „**Mariana, je všeobecne známe, že si nikdy Begaru nemilovala. Vraj patríš k ženám, ktoré sa dokážu zamilovať iba raz v živote. V tvojom prípade šlo o Martina Wirtha, MWcast, s ktorým si plánovala rodinu. On však odišiel a nechal ťa s tvou láskou v kýbli. Ako to teda bolo?**“

(Mariana mlčí)

KRISTÍNA: Miluješ ho? Však ho ešte stále miluješ? Moji drahí voyeri tam pri obrazovke aj tu v štúdiu, toto je žena, ktorú by som dopriala každému mužovi, miluje len raz, ale na celý život, to je za tri melóny, čo poviete?! Je to najvyššia hodnota toto, láska, všetci to vieme, drbú nám to do hlavy celý život, mne teda nie, na mňa srali, ale dievčatko, buď čisté ako tá panenská plachta... som to už hovorila tuším... tak končíme druhé kolo, stav je taký aký je, intermezzo tretie beriem si do rúk, mám tu hendku, tak prosím pustite tam obrázky, téma posledného intermezza pred absolútnym vyvrcholením mojej geniálnej súťaže je jasná, VIETE KAM SA CHODIA LIEČIŤ HVIEZDY SHOWBIZU? Máme tu totiž aj divákov...svetlo do sály mi dajte!

(v sále sa rozsvieti vstupuje medzi divákov a pýta sa ich...jazyk sa jej už pletie... je to absolútne horúčkový stav...vlastne tak nedá šancu Lujze a Mariane, aby definitívne odišli, aj keď to už prekročilo všetky hranice)

liečenie

KRISTÍNA: Viete kam chodí svoju alkoholickú závislosť liečiť taká Kate Moss... nie alkoholickú, sory, Kate to je herák...aj keď tuším to prekladá Johnie Walkerom... Ben Affleck Alkoholik, Tim Allen Alkoholik, chodia na Malibu. Nádherná klinika, výhľad na Pacifik... Promises sa to volá – sľuby, vám nasľubujú, že akože to vyriešia, tak áno, 38 000 dolárov zaplatíte za pobyt a nezostane vám na borovičku, jasné, má to logiku (obrázky kliník, ktoré spomína sa objavujú na projekcii)

Centrum Betty Fordovej pre babenky ako my, taká Liz Taylor tu spoznala svojho 8.manžela, 20000 dolárov za mesiac terapie, alebo Hazelden, blízko Mineapolisu, chodí tam Melanie Griffith, závislá na liekoch proti bolesti, 18000 dolárov za mesiac a Kate Moss, tá už bola tuším, Kate naša tvárička modelkovská, chodí na ranč do Arizony, žiaden akože odborný personál, dôraz na masáže, parádny bazénik a čo Slovensko? Kam chodia naše Celebrities, viete to, viete kam chodia naši narkomani, alkoholici, naše hviezdy labilné, viete kurva kam chcú strčiť mňa?! (možno jej aj niekto odpovie, ale ona veľmi nedáva šancu na odpoveď) Do Pezinka! Na Cajlu! Do blázninca, krásne prostredie, lesy hory potoky hory potoky lesy kvetinky a tráva a môžete chodiť do skleníka, kopkať cibuľku a prdkať si pri tulipánikoch... Tretie kolo!... TOPCATS to je nářez!!! Lebo nám to tu neskutočne graduje, komu sme čomu sme, nedlhujeme podme na otázku...

round3

KRISTÍNA: Teraz pokračuje Mariana, kladie záverečnú otázku Lujze, posledné odhalenie, posledná pikantéria, dajte to tam!!!

(Na obrazovke sa objavuje otázka, ale to už samozrejme Mariana nečíta, ale môžeme si ju čítať aspoň my, alebo nám to prečíta Kristína: „**Lujza, dopočuli sme sa, že máš vo výhľade piateho manžela, nejakého šéfa, veľkopodnikateľa, ale máš rakovinu prsníka, bojíš sa mu to prezradiť, a že si závislá na analgetikách, ktoré zapíjaš vodkou?**“

KRISTÍNA: Tak je to pravda?! Mariana povedz čo je kurva pravda!!!!(spadne na zem)

(Lujza si sadne a díva sa do prázdna. Mariana priskočí ku Kristíne)

MARIANA: Prosím vás prerušte to, nie je jej dobre, dajte tam nejakú reklamu... preboha, je tu lekár?! Tak je tu nejaký lekár?!

(Na obrazovke sa pustí pripravený „videoklip“, Lujza spieva neskutočne smutnú pieseň, určite pieseň (hlavný motív) z úvodnej časti, len nespievaná ako duet. Mal by to byť jednoduchý záber jej tváre, niečo ako Sinead O'Connor, prvý hit, detail na tvár, nasledujúca pomerne brutálna scéna sa odohrá teda s týmto nežným a možno sentimentálnym podmazom)

kurva

KRISTÍNA: Ty kurva špinavá, nechytaj sa ma, UKRADLA SI MI HO!!! Ukradla si mi jeho lásku, hovno, hovno, to si myslíš, nijaká láska!!!!

MARIANA: Prestaň!

KRISTÍNA: On ťa nemiloval, Martin Wirth ťa neznášal, liezla si mu na nervy so svojou láskavosťou, potreboval mňa, len mňa, len ja som mu dala pocítiť že je chlap, že môže žiť!!!

MARIANA: Prosím vás, pomôžte mi s ňou!

KRISTÍNA: Aká pomoc! Ty pomoc... potrebuješ... kurva špinavá, vysral sa na teba, zvysoka, kvôli mne odišiel od teba, kvôli MNE!!! Je ti to jasné, chodil za mnou, trtkali sme všade, vždy za tvojim chrbtom! Bola si blízko a on ma oprel v hajzli... vtedy... na tom spoločnom výlete.

MARIANA: To sú sprostosti!

KRISTÍNA: V hnusnom hajzli nejakého hnusného šenku...

MARIANA: Ktosi mu zavolať, išiel do auta, mal tam laptop a potreboval čosi urýchlene odoslať!

KRISTÍNA: Zavolala som mu ja, do auta nešiel. Čakala som ho v tej hnusnej maličknej kabínke.

MARIANA: Bol v aute!

KRISTÍNA: Oprel ma a pretiahol odzadu.

MARIANA: Povedz, že si vymýšľaš!

KRISTÍNA: Bola to rýchlovka.

MARIANA: Povedz... že... si... vymýšľaš... (slzy, pomalé a pokorné slzy)

KRISTÍNA: Čas na odoslanie jedného mailu.

MARIANA (vrhne sa na ňu čo Kristína nečakala, smeje sa a plače zároveň, túto bitku preruší Lujza, ktorá príbehne a berie Marianu preč. Táto scéna musí byť naozaj drsná a naturalistická. Lujze sa nakoniec podarí Marianu dostať preč od Kristíny, ktorá leží na zemi, na obrazovke stále vidíme „Lujzinu“ tvár, ktorá spieva svoju pieseň, Kristína zrejme vstane zo zeme, vezme svoju malú kameru, poutiera si slzy, nasmeruje kameru na svoju tvár...)

HLAS: Prestrih!

KRISTÍNA: TOPCATS!

(...potom sa opäť strihne na „Lujzin sentimentálny videoklip“ ktorý dohráva do tmy. Kristína odchádza do zákulisia. Ženy sa opäť prezliekajú, tentokrát tá čo hrala Marianu zmení sa na Lujzu, Lujza na Kristínu a Kristína na Marianu)

Akási prestávka

TRETINA TRETIA

„II“ – **veľkňážka** – „tajuplná postava, korej telo zostáva zahalené strieborným svetelným závojom, s lukom a šípm v lone, pred očami ležatá osmička...“

No skoro stačilo. Najskôr muzikál, neskôr televízia a najneskôr čo ja viem čo. Toto. Asi. Nevie, či ešte možno hovoriť o postavách, neviem, či ešte možno hovoriť o dráme, viem, že treba veci ukončiť. Nech dajú pokoj, nech dopovedávajú sa potom celkom bez nás. Tri ženy stretli sa ešte raz a nie raz. Na jednom mieste. Známom mieste. Ústav. Lieči sa Kristína, veď je to jasné. Čo to bude za žáner. Chcel som psychodrámu. Chcel som komunitu, chcel som... poslednýkrát si herečky vymenia úlohy. Možno je to súčasť psychodrámy, obracať úlohy, tu ale menia sa identity, teda aspoň že to máme zdôvodnené. Pre koho? Zaujímá vás to? Chcel som drámu a ona sa mi rozdrobila. To stretnutie nie je len jedno, ale strihy nemusia byť filmové. Krátke etudy neoddeľuje tma. Kristína na vozíčku, dohrá sa kratunký výstup a posunieme sa v čase a priestore. Ona je presúvaná. Marianou a Lujzou. Ona vypovedá. Hoci všetky. Opäť ohromné množstvo hudby, ktorá sa až v tomto obraze stáva skutočne scénickou, skutočnou súčasťou, doteraz akoby len slúžila, odteraz je ozajstný pán. Mariana už počas vstupu divákov sedí na stoličke v strede javiska, občas pozdraví, je pomerne netrepezlivá, schádza sa zrejme konzílium, ktoré má posúdiť Kristínin stav, ale to tiež nemusí byť nutnosť. Aby som sa nevnucoval... A Lujza, tá sa prechádza a všetko pozoruje, občas si vymenia pohľad s Marianou, ale nerozprávajú sa. Zatiaľ je len nemý svedok...

MARIANA: Kristína absolútne netušila, že za zvláštnu opateru, ktorú jej venujú v tomto ústave platím ja. Vlastne som nechcela, aby sa to dozvedela. Bola presvedčená, že ju sponzoruje Martin Wirth. Nevideli sme ho už pol roka. Naozaj to nebolo udržateľné. Naozaj už nebola schopná existovať medzi nami. Naozaj ju nikto nenútil a ona to pochopila. Aspoň sa tak tvárila.

(na vozíčku pomaličky dorazí Kristína.)

kniha

KRISTÍNA: Predčítal ti niekedy otec knihy tak, že podčiarkoval riadky a dovolil ti čítať len to podčiarknuté?

MARIANA: Nie nikdy.

KRISTÍNA: No vidíš, ani mne.

(presunú sa, akoby odohrali ťažký výstup, vydýchnu si a sústredujú sa na ďalší)

herečka

KRISTÍNA: Dobre, a súhlasíš s tým, aby herečka hrala aj keď je už v šiestom mesiaci v rizikovom? Povedzme takú Médeu.

MARIANA: Nie nesúhlasím.

KRISTÍNA: To je teda dost' drsné, že, hrať Médeu v šiestom mesiaci v rizikovom, Médea to bola tá čo zabila vlastné deti, vieš.

MARIANA: Viem. A ty s tým súhlasíš?

KRISTÍNA: Asi nie.

(opäť skončí výstup, opäť si vydýchnu, presunú sa s vozíčkom na iné miesto javiska a pripravujú sa na ďalší výstup)

rozvod

KRISTÍNA: Čo povieš na toto? Mala som dvoch kamarátov, maďarov, hercov, išli sa rozviesť a nevedeli presne kde to je a predstav si, vystúpili z taxíka, už meškali a zbadali nápis „rozvodňa plynu“. Tak vstúpili tam. A rozviedli sa. Zdá sa ti to smiešne?

MARIANA: Áno, zdá.

KRISTÍNA: Vidíš, aj mne.

(opäť sa výstup skončil)

porozumenie

KRISTÍNA: Mne sa zdá, akoby sme si celkom dobre rozumeli.

MARIANA: Aj mne.

KRISTÍNA: Tak potom prečo si nerozumieme?!

MARIANA: Vidíš, a tomu ani boh nerozumie.

(a opäť)

lujza

KRISTÍNA: Táto prečo prišla s tebou?

MARIANA: Ja som ju nevolala. Asi sa chce s tebou stretnúť.

LUJZA: S vami oboma.

KRISTÍNA: Aáá, sfinga konečne prehovorila.

LUJZA: By som chcela vedieť koľko by si toho narozprávala, keby si...

KRISTÍNA: Čo?

LUJZA: No keby si...

MARIANA: Vyslov to, neboj sa.

LUJZA: Keby si...

KRISTÍNA: Keby som bola mŕtva?

LUJZA: Keby si bola mŕtva.

KRISTÍNA: Tak ako ty?

LUJZA: Tak ako ja.

KRISTÍNA: Ved' uvidíš, keď budem mŕtva.

MARIANA: Prestaňte! O týchto veciach sa hádam nesranduje.

KRISTÍNA: No dúfam, že si do tohto pakárskeho ústavu neprišla na nás uplatniť nejaké psychoanalytické poučky. Terapiu si nechaj pre svoje dieťa.

MARIANA: Nemám dieťa.

KRISTÍNA: Zato ja mám dve a plné zuby byť matkou.

LUJZA: Ved' ty si matka nikdy nebola.

KRISTÍNA: Ďalší terapeut? Pán doktor pošlite ich do riti. Na výčitky nemám chuť, lebo sa tu dogrcám.

LUJZA: Pán doktor, radšej prineste nejaký kýbel, lebo ja by som jej rada položila niekoľko otázok.

MARIANA: Počkaj, možno by si nám niečo mohla porozprávať práve TY.

LUJZA: Akože ja?

KRISTÍNA: Napríklad.

LUJZA: A čo také?

MARIANA: No čo sa prvé pýtajú samovraha, keď to prežije?

LUJZA: Že akože prečo som to spravila?

KRISTÍNA: Napríklad.

LUJZA: Ale napríklad ja som to neprežila.

MARIANA: Ale si tu.

KRISTÍNA: Keď už si tu?

MARIANA: A keď už som si dala takú prácu, že pol roka vo všetkých možných a nemožných plátkoch obhajujem právo človeka na samovraždu, mohla by si mať aspoň...

LUJZA: No myslíš, že som zrovna umierala šťastím, keď som počúvala ten tvoj príhovor na mojom trápnom pohrebe?

MARIANA: Myslím, že si už vtedy bola mŕtva.

LUJZA: Nikdy nie viac, než vy dve.

KRISTÍNA: Ja som bola mŕtva skôr, než som sa narodila

LUJZA: Koľkokrát?

MARIANA: Nechaj si to!

LUJZA: Nechaj ma, keď filozofia, tak nech sa páči! Tvoja obhajoba mojej chabej samovraždy bola naozaj excelentná.

KRISTÍNA: Nepochybne. Farárovi skoro vypadol chrup.

LUJZA: Len skoro?

MARIANA: Skoro. V ten deň si ho radšej nezobral zo sebou.

LUJZA: Tak preto som mu nič nerozumela.

KRISTÍNA: Nerozumela si, pretože si už bola mŕtva!

LUJZA: Humor ťa ešte stále neopustil?

MARIANA: Hovorím, nechaj ju!

LUJZA: Ale pekne si to vtedy vyartikulovala. Nevieť prečo, ale utkvelo mi to v pamäti.

KRISTÍNA: Žiadnu nemáš. Si mŕtva.

LUJZA: Čo o tom asi vieš?

KRISTÍNA: Určite viac než ty.

MARIANA: To nemyslíte vážne?!

LUJZA: (cituje posmrtný príhovor): „Stretli sme sa aby sme sa zastavili. Rozhodnutie našej príbuznej, priateľky, milenky, mnohí odsúdili. Ešte nedohorela ani prvá sviečka a na tvárach podaktorých sa zračí úžas, prekvapenie, nepochopenie, nesúhlas, odsúdenie. Kde je hranica ľudského utrpenia? Kde končí naša empatia s trpiacim a začína sa predsudok?“

KRISTÍNA: Bola si odporne sentimentálna.

MARIANA: Mala som obhájiť jej samovraždu.

KRISTÍNA: Skoro som sa pogrcala.

LUJZA: Mala si v sebe asi desať tabletiiek.

MARIANA: Zapité dvoma pohárkami whisky.

KRISTÍNA: Mala som smútok za kamarátkou.

LUJZA: Strašne rada smútiš.

KRISTÍNA: Ved' preto ma zavreli do tohto domu smútku.

LUJZA: Nebuď z toho smutná. Aj tak najviac slzy tiekli mne, keď si s takým srdcervúcim presvedčením rozprávala o morálke: „Nepoznám žiaden univerzálny návod, ako sa vymaniť spod nadvlády prázdneho slova, prázdnej hodnoty. Skutočnosť sa skrýva v pocite, v čomsi nezmerateľnom, v tom, čo nás vedie bez zvláštnej vôle, vedie nás k zdanlivo nezmyselným rozhodnutiam, ktoré však časom odrazu zmysel dostanú. Trpezlivosť a pokoj. To sú schopnosti rozvážnosti. Nášho najosobitejšieho vnútra, ktoré v plnom vedomí, v tom najplnšom sebauvedomení, nemôže v skutočnosti nič oklamať.“

KRISTÍNA: Ty si to naozaj pamätáš?

LUJZA: Kto by si nezapamätal smútočnú reč na vlastnom pohrebe?

KRISTÍNA: Hlavne keď ťa kamarátka ešte aj po smrti ťahá zo sračiek.

MARIANA: Toto poslanie si mi bohužiaľ vnútila sama.

LUJZA: Čím?

MARIANA: Sama sebou.

KRISTÍNA: A ja?

MARIANA: Myslím, že ty si bola poslaním pre niekoho iného.

LUJZA: Pozeráš na mňa.

MARIANA: Samozrejme.

LUJZA: Aspoň to už mám vybavené.

KRISTÍNA: To som rada. Sprostosti!

LUJZA: Samozrejme. Tie tvoje nekonečné úvahy nad poslaniami, morálkami, cestami, hodnotami, škoda že si s tým nikdy nemala nijaký úspech. Teda samozrejme okrem môjho pohrebu. Výborná príležitosť brnkať na city, vydierať ľudí a upozorňovať iných na seba. Už si ten prejav predala nejakej agentúre?! Bude z toho príbeh? Alebo už je to speňažené?! Otvorená diskusia na podstatné témy?! Jedna pasáž ma ale rozosmiala. Tá o tej hranici. To bol zásah, fakt. No pod', daj ju!

MARIANA: Myslím, že stačí.

KRISTÍNA: Ale čoby, rada si to vypočujem ešte raz. Tipujem, že sa nerozplačem.

MARIANA: Si sprostá.

KRISTÍNA: Nikdy som nič iné nebola. Takže?

LUJZA: „Často nás učili...“

KRISTÍNA: „... že neexistuje hranica“

MARIANA: Idem preč...

LUJZA: Nie, nie nie, zostaneš a vypočuješ si tie slová. Tvoje vlastné slová... „Často nás učili, že neexistuje hranica...“

KRISTÍNA: „...ktorá by kohokoľvek z nás oprávňovala siahať na vlastný život.“

LUJZA: „Morálka nedovoľuje naplniť tento druh slobody.“

KRISTÍNA: „Áno, aj to je správne.“

LUJZA: „Hovorí sa o slabosti, hovorí sa o strachu, neschopnosti niesť vlastný kríž na ceste, ktorú sme si vybrali len čiastočne.“

KRISTÍNA: „Neexistuje pohľad, neexistuje postoj, ktorý by v skutočnosti na tejto hrane našiel objektívne východisko.“

LUJZA: „Východiskom sa stáva každý z nás, je to len ďalší z krokov naplňania cesty. Vidíme ju?“

KRISTÍNA: „Alebo len nežne tušíme?“ (prejav sa skončil)

MARIANA: Myslím, že ste práve hranicu prekročili.

príčina

LUJZA: Chcela si vedieť prečo som to spravila.

MARIANA: Nezájem.

LUJZA: Vlastne je to jedna z najjednoduchších vecí na svete.

MARIANA: Pál do...

KRISTÍNA: Presne tam!

LUJZA: Ja ti to poviem.

MARIANA: Ale mňa to nezaujíma.

LUJZA: Ale ja ti to poviem.

MARIANA: Aj ja som ti niečo povedala.

LUJZA: Deň po tej prenádhерnej relácii topcats tuto našej zlatej kamarátky sa môj budúci muž dozvedel, že mám rakovinu.

KRISTÍNA: A vysral sa na teba. To je niečo zvláštne?

LUJZA: Chcel mi zaplatiť operáciu.

KRISTÍNA: Aha, tak až potom sa chcel na teba vysrať. Charita.

LUJZA: A potom si ma chcel zobrať.

KRISTÍNA: Aha. Tak teraz už nechápem.

dieťa

MARIANA: Zabila si svoje dieťa.

LUJZA: Ak narážaš na môj potrat, to bola predsa nutnosť.

KRISTÍNA: Ty si bola na potrate?

LUJZA: Keď som sa dozvedela, že môj štvrtý muž, spevák s hlasom anjela, je naozaj mentálne zaostalý, nemohla som mať to dieťa. Lekári mi to doporučili. Mohlo sa narodiť postihnuté.

KRISTÍNA: Teda predsa je pravda, že bol tak trošku drbnutý!

MARIANA: Myslím to ďalšie dieťa.

(nekonečná pauza)

LUJZA: Žiadne ďalšie predsa nebolo.

MARIANA: Keď si spáchala samovraždu, bola si v druhom mesiaci.

KRISTÍNA: Čože?!

LUJZA: To je ale pekná blbosť!

KRISTÍNA: V druhom mesiaci?

LUJZA: Mala by si si dobre rozmyslieť čo teraz povieš a čo vlastne hovoríš... Skús to prosím zopakovať. Tak ako pomaličky, tak nejak precízne, áno? Lebo ja som teda ale vôbec nerozumela....

MARIANA: Bola si tehotná.

LUJZA: Aha. Tak ja ti teraz poviem, čo mi ty vlastne hovoríš, dobre?, ja to tak ako sa pokúsím nejak zrekonštruovať, vieš, lebo ty mi vlastne hovoríš to, že ja... po troch dosratých manželstvách, keď som našla muža, s ktorým som sa rozhodla prežiť zvyšok svojho života, ktorý keď zistil, že mám rakovinu, rozplakal sa a povedal tú najstupídnejšiu a najkrajšiu vetu na tejto zemi, že ak zomriem zabije sa so mnou, pretože bezomňa nemá jeho život zmysel a predstava života bez neho odrazu prestávala mať zmysel a vedomie, že mu nikdy nedám dieťa, lebo po potrate mi povedali, že dieťa už nebude, nikdy nebude a on ma nosil na rukách a ja som sa len tak vznášala a on spával hodiny v nemocnici a čakal na všetky výsledky testov a on mi bol zrazu odporný, pretože som mu nemohla dať dieťa, jeho láska mi bola odporná, liezol mi na nervy, začala som ho vyháňať, začala som mu nadávať, podrážala som ho kde sa dalo, trápila som ho kydala mu na hlavu tie najhoršie výčitky aké vám len v živote môžu prísť do hlavy, a on ma miloval viac a viac a mne bolo z neho zle zle, grcala som keď som ho zbadala, hádzala doňho všetko čo som mala po ruke, zakazovala som sestričkám ho púšťať za mnou a potom som to spravila a spravila dôsledne, pretože som mu nemohla dať to..... čo ty tvrdíš že som... vlastne mohla?!!!!!!..... Povedz že si si túto sprostú lož práve teraz vymyslela!!!!

MARIANA: Počkaj...

LUJZA: Povedz! Že! Si! Si! To! Vymyslela!!!!

MARIANA: Lujza... myslela som si, že si to vedela.

KRISTÍNA: A ty to odkiaľ môžeš vedieť?!

MARIANA: Dali mi nahliadnuť do lekárskej správy. Zatajila som to pred verejnosťou. Asi si vieš domyslieť, čo by sa stalo, ak by sa to niekto niekedy dozvedel...

KRISTÍNA: To je pecka!

MARIANA: Zdrž sa týchto komentárov prosím ťa.

KRISTÍNA: Bomba!

(dlhokánske ticho plné čohosi)

embryo01

LUJZA: Media morphosis.

MARIANA: Prosím?

LUJZA: Raz mi istý nemenovaný režisér ukázal jeden obrázok. Abstraktná webdizajnerska nádhera. „Názov sa volal...“: **mediamorphosis**.

MARIANA: Čo na ňom bolo?

LUJZA: Vlastne skoro nič. Čudné tvary, šedomodrá geometria, svetlo, hustota, čo ja viem... ten obrázok mal ešte jeden podtitul. Že embryo01. Asi už tomu rozumiem.

KRISTÍNA: Ja absolútne nie.

LUJZA: Bolo to to posledné, čo som mala pred očami, skôr než... úplne posledné. A teraz už môže byť len ticho.

porozumenie2

KRISTÍNA: Mne sa zdá, akoby sme si vlastne celkom dobre rozumeli.

MARIANA: Vlastne aj mne.

KRISTÍNA: Tak potom prečo si vlastne nerozumieme?!

MARIANA: Vidíš, a tomu ani ona nerozumie.

rozprávky

KRISTÍNA: A teraz ti konečne položím zákerne hlúpu otázku, na ktorú všetci čakajú.

MARIANA: Nech čakajú.

KRISTÍNA: Načo si prišla?

MARIANA: Na toto nečakajú.

KRISTÍNA: Takže načo?

MARIANA: Pomôcť ti.

KRISTÍNA: Teda znova. Pokús sa zabudnúť na tých, čo sa dívajú a povedz načo si prišla?!

MARIANA: Prišla som ti len oznámiť, že patíš vôbec k najodpornejším ľuďom, ktorých som vo svojom živote stretla.

KRISTÍNA: Ak máš ešte nejaké ďalšie posolstvo, tak najprv vyťahni fľašu koňaku, inak túto hru nehrám. Poďme sa radšej rozprávať o nejakých podstatných témach, o nejakých páľčivých problémoch dneška, svetový mier, drogy, alkoholizmus, to je tuná aktuálne, alebo bývanie mladých. Hypotekárne úvery, to je napríklad skvelá téma!

MARIANA: Včera som sedela v maličkom bare v centre. Prišlo dievča s chlapíkom, ktorý ju začal postupne spracovávať na to, aby išla robiť masturbujúcu bábiku na web. Pred malou kamerou budeš plniť príkazy uslintaného bohatého nadržaného pubertáka. Mal výborný systém nahovárania. Začal akože s prácou pre operátorku s nutnosťou znalosti cudzieho jazyka, skončil pri netpornohviezde s oblizujúcimi si bradavkami počúvajúcej povely typu „piss&drink&fuckyourself“. Typni si koľko mu trvalo ju presvedčiť?

KRISTÍNA: ...dve hodiny?

MARIANA: 10minút.

KRISTÍNA: To bola nejaká kurva, nie?

MARIANA: Študentka práva. Krásne dievča. Hanbila sa, ale sľúbila mu, že to skúsi.

KRISTÍNA: Čas sa tak nejak zhustuje, alebo čo. Veď ani ja som už ku koncu nemala s Martinom orgazmus. Urobil sa vždycky skôr. Nemalo to gule.

MARIANA: Pálčivý problém dneška, tak? Tvoj orgazmus. Skús nejakú sentimentálnu príhodu. Mám chuť si poplakať.

KRISTÍNA: Ok. Sedela som v parku na lavičke. Bolo tam odrazu strašne vela ľudí. Nejak sa to tam zahustilo. A potom sa spustil mobil. Zvuk teda spreď dvesto rokov, ako tie staré okrúhle budíky. Všetci siahali po taškách a vreckách, ale vzápätí všetkým napadlo, že také zvonenie nemajú. Zrazu sa postavil taký maličký dedko, hrabal sa vo svojej igelitke a vytiahol z neho presne ten starý budík a nevedel ho zastaviť. Bol nádherne v rozpakoch a kričal na ten budík len jednu vetu. „Keď má, tak nezazvoní. No, keď má, tak nezazvoní.“

MARIANA: Tak zasa ja. Sedela som s jedným mužom v reštaurácii. Začal sa krásny spoločný výlet. Moja kamarátka povedala, že potrebuje ísť na záchod. Jemu o chvíľu zazvonil mobil. Povedal, že potrebuje ísť poslať jeden mail do auta, mal tam laptop a chcel to rýchlo vybaviť. A o chvíľu sa vrátil. Hneď po ňom aj tá kamarátka. Dopili sme kávu a odišli. Na ten výlet nikdy nezabudnem.

KRISTÍNA: Úplne slabé. Počúvaj toto. Mala som milenca. Všetky ženy sveta ho milovali.

MARIANA: Môžem ti do toho vstúpiť?

KRISTÍNA: Samozrejme.

LUJZA: A ja?

KRISTÍNA: Ideš.

LUJZA: Keď ho všetky milovali, to znamená, že aj ja?

KRISTÍNA: Samozrejme. Veď sa priznaj.

LUJZA: Priznávam. Chvíľu som bola zamilovaná. Ale iba 10 minút.

MARIANA: To myslíš vážne?

LUJZA: Vážne? Čas sa zhustuje ste povedali.

KRISTÍNA: Ale on si povedal, že existuje len jedna.

MARIANA: Ty.

LUJZA: Ty.

KRISTÍNA: Nie, ty.

LUJZA: Ja?

MARIANA: Ty!

KRISTÍNA: Hovorím, že ja nie, ty!

MARIANA: Ja?

LUJZA: Ty.

KRISTÍNA: No konečne.

MARIANA: Toto sa mi páči. Pokračuj.

KRISTÍNA: A tá jedna si povedala, že existuje len jeden.

LUJZA: Krásny príbeh. Skoro ako skutočný. Memetická teória kultúrnej evolúcie sa otriasa v základoch.

KRISTÍNA: Ale on sa na ňu vysral.

MARIANA: Myslíš?

KRISTÍNA: Určite, lebo si celý svoj život narážal na svoj kolík tolko zákazníčok, že mu predstava spoločného života s tou vyvolenou prišla ako neskutočne nudná.

MARIANA: Takže sa na ňu vybodol?!

KRISTÍNA: V podstate mu začala liezť na nervy. Jej milý a úprimný úsmev ho strašne nudil, ale teda fakt že nudil.

LUJZA: A ona to cítila.

KRISTÍNA: Nič necítila.

MARIANA: Nič?

KRISTÍNA: Nič?

LUJZA: Alebo niečo?

MARIANA: Niečo určite.

KRISTÍNA: Dobre, niečo mohla, samozrejme, taký chlap predsa nemá šancu čokoľvek utajiť.

LUJZA: Akýkoľvek chlap.

KRISTÍNA: A on od nej odišiel, pretože intenzívne a nezadržateľne súložil s jednou krásnou čistou herečkou, strašne dobre súložil, spočiatku, potom už nečakal, ako som už spomínala. Nebolo v ňom ani kúska citu.

MARIANA: Takže s ňou len súložil?

KRISTÍNA: Len.

MARIANA: Žiaden cit.

KRISTÍNA: Absolútne.

LUJZA: To je pekná blbosť.

MARIANA: Tiež si myslím.

KRISTÍNA: Taká pomerne pravdivá blbosť.

MARIANA: Prečo sa teda tej vyvolenej už nikdy neozval? Prečo na ňu vlastne sral?!

KRISTÍNA: Lebo na ňu sral. To má logiku.

MARIANA: To teda vôbec nemá logiku.

KRISTÍNA: Prečo nie? Sral na ňu, lebo bola vyvolená. A nudná. A strašne ju miloval.

MARIANA: A toto ti povedal?

KRISTÍNA: Samozrejme že mi to povedal.

MARIANA: A kde je teraz?

KRISTÍNA: Netuším.

MARIANA: Zmizol?

KRISTÍNA: Možno tu ani nikdy nebol.

MARIANA: Homme fatale?

LUJZA: Fatálny? Kurevník vydrbaný.

kniha

MARIANA: Prečo mi to vlastne všetko rozprávaš?

KRISTÍNA: Lebo to chceš počuť.

LUJZA: A dosť dobre sa to počúva.

MARIANA: Tak to skús dokončiť.

KRISTÍNA: Vieš ako túžil napísať knihu.

LUJZA: A vyryžovať na tom prachy.

KRISTÍNA: No to dosť skoro prišiel na to, že z toho nič nepoteče.

MARIANA: Chcel napísať jednu knihu. V ktorej by napísal všetko. Možno by mala len niekoľko strán.

LUJZA: Fúúj, mráz mi chodí po chrbte, to znie strašne banálne. Radšej nepokračuj.

KRISTÍNA: Bude to ešte horšie.

LUJZA: Predsa len doneste ten kýbel. Aj vodu. A kameru. Predáme to do Argentíny ako námet na telenovelu.

MARIANA: Tvrdil mi, že ju písal.

KRISTÍNA: Aj ju napísal. Bola o tebe.

LUJZA: Fúúúj, ešte horšie, prestaňte, sa nám tu vysmejú.

MARIANA: O mne? Myslím, že naozaj stačí.

KRISTÍNA: Bola o tebe a on ju spálil.

LUJZA: Len nepovedz že stránku po stránke.

MARIANA: Stránku po stránke?

KRISTÍNA: Stránku po stránke.

LUJZA: Ježííš baby, pozrite na nich... tam jeden odišiel...

KRISTÍNA: Spálil stránku po stránke, ale skôr než každú jednu spálil, tak mi ju prečítal.

MARIANA: Takže predsa len bola pre teba.

KRISTÍNA: Ale o tebe.

LUJZA: To som už niekde čítala.

KRISTÍNA: A ja som to hrala. Hra Athola Fugarda.

MARIANA: A on to videl.

KRISTÍNA: A povedal si, že spraví to isté, čo zatrpknutý spisovateľ v tej hre. Napíše knihu o tebe, prečíta mi ju a potom spáli. Stránku po stránke. Prečíta mi ju a potom spáli. Prečítal mi ju a potom spálil.

LUJZA: Ja som to nevidela. Muselo to byť odporne patetické.

MARIANA: A nudné.

KRISTÍNA: Ako ty!

MARIANA: No ty si ho už fakt zabávala!

KRISTÍNA: Naozaj ťa mal plné zuby. V podstate o tebe vôbec nehovoril. Až na tú knihu.

MARIANA: Zato teba mal plnú hubu.

KRISTÍNA: Doslova! Môj jazyk poznal každú dieru v jeho zuboch! Ty si mu aspoň raz v živote dala pusu?! Čo?! Nikdy! Veď ty si určite ešte nevymetená panna, prosím ťa!

koniec hry

LUJZA: Koniec hry dámy, už sme mimo pravidiel, takže to už skončite. Myslím, že ste povedali všetko.

MARIANA: Myslím, že mi ešte nepovedala čo bolo v tej knihe.

KRISTÍNA: Myslím, že ti to ani nikdy nepoviem.

MARIANA: Takže sa rozídeme.

KRISTÍNA: Navždy.

MARIANA: Akoby sme sa nikdy nepoznali.

KRISTÍNA: A všetko zostane nedopovedané.

MARIANA: A všetko zostane... v prázdne.

KRISTÍNA: Čoby, v pamäti feťáčky s prechlastaným mozgom.

MARIANA: Najvyšší čas skončiť!

porozumenie3

KRISTÍNA: Veď mne sa po tom všetkom zdá, akoby sme si vlastne naozaj celkom dobre rozumeli.

MARIANA: Vlastne, naozaj, po tom všetkom aj mne.

KRISTÍNA: Tak potom prečo si kurva po tom všetkom vlastne naozaj nerozumieme?!

MARIANA: Vidiš, a tomu nerozumejú ani oni!

(a myslí tým asi divákov)

sentiment

KRISTÍNA: Mali by sme ich rozplakať

MARIANA: To sa oplatí.

LUJZA: Mohla by som rozprávať o tom ako ma týral môj otec.

KRISTÍNA: Ja zasa o mojich bratoch, ktorí mi ukázali čo je láska, keď som mala dvanásť.

MARIANA: To by chcelo niečo ďaleko drsnejšie.

(dajú hlavy dokopy a čosi šepkajú)

MARIANA: Hudbu poprosíme.

(a zaznie nádherná, na plač sentimentálna skladba. Opäť je to sladko známa skladba, hlavný motív. Nakoniec, už viac krát sme ho počuli. Obsah monológov vlastne nie je podstatný, pretože ak začnú rozprávať o čomkoľvek a trochu potrasú bradou, hneď vás to bude brať do plaču© V podstate sú nasledujúce monológy len jednou z mnohých možností, čo môže byť vyslovené. Závisí od vás, čo im dáte „prednášať“. Teórie, posolstvá, príbehy z detstva, každá má to svoje... Ja sám sa nebojím, že by slová tu a teraz vyslovené mohli pôsobiť mentorsky, napokon, koľko z nich sme naozaj schopní počúvať a rozumieť im, veď o to vôbec nejde. Tie slová sú prázdne, vlastne skoro všetky slová tejto hry sú tak trochu vyprázdnené. Nič to. Ak sa mi raz podarí nájsť to jedno jediné slovo, ktoré vraj stačí vysloviť, potom ho poviem, jediný krát a sľubujem, že potom už budem do konca života mlčať)

monológy

MARIANA

Detstvo. Nádherné detstvo. Detstvo, ktoré vlastne neexistuje. Skladá sa z obrázkov... pamätáte si tie úžasné čiastočne komunistické a čiastočne propagandistické seriály... Povstalecké

histórie, ženy za pultom, alebo čo, Major Zeman, fantázia, každý mi povie, že si pamätá na toho hororového dementa so sekerou... no super... všetci sme to sledovali, veď to bolo skvelé, nemocnice, sanitky, Dietl bol génius, génius, ale mal sa narodiť v Amerike, chudák, presne... v Amerike.. a ďalší a ďalší... čo snovali deje a snovali klamstvá, nech aj čiastočné, ale zdeformované, nádherné a pútavé klamstvá. A ja som sa na to strašne tešila, moje detstvo sa skladalo z príbehov týchto ľudí, chcela som sa na nich podobať, chcela som prežívať ich lásky a družstevné patálie, v gumákoch a s červenou zástavou, so zbraňou v ruke budovať a bojovať... všetkému som verila... všetkému... a to je pamäť... to si naozaj pamätám... toto je moja minulosť... toto som ja... necítim sa oklamaná, pretože to pre mňa klamstvo nebolo... a teraz to neexistuje... štrnásť rokov svojho života... všetok ten najpodstatnejší čas, ktorý spôsobil, že mám dve ruky a nohy, dokážem spájať slová, dokážem plakať keď nie je možné sa smiať... to všetko je bublina plná neexistujúcej skutočnosti... modlila som sa aby som sa stala pionierkou... dodnes si to pamätám! Anjeličku môj strážničku daj červenú šatôčku a na prsia päťcípu hviezdičku! Nádherné a neexistujúce detstvo.

KRISTÍNA

Nikdy v živote som nebola dieťa! Postarali sa o to moji dvaja skvelí umeleckí bratia. Ani sa len nesnažili predstierať, že život by... eventuálne... mohol byť aj povedzme nádherný. Bola som strašne sprostá. Smer mi určili oni, aspoň to tvrdili, to ešte nevedeli, že raz príde niekto, kto povie, že ísť ktorýmkoľvek smerom, to je vlastne dopredu. Strašne múdra veta. Túlili sme sa po dedinách a vo vlhkých kulturákoch nacvičovali trápne tanečné čísla. Zvyčajne sa museli ožrať, tak trochu aj ja, bola tam vždycky strašná kosa a potom tam vláčili nenápadné miestne štetky, vdovy alebo neuspokojené manželky. Boli vlastne talentovaní... v preťahovaní týchto ženičiek. Áno. V tom určite! A keď sme raz prišli do hlavného mesta, vysrali sa na mňa a ja som sa stala zrazu slávnou. Slobodaaa! Fantastický pocit. To je lepšie ako sex, neveríte? Skúste raz byť populárny, bože jak je to dobré, bože jak to strašne chutí... také sladučké, také... úplne super! Ale Martin miloval ju... nechápem to... miloval len Marianu...

(pozn.: pridávam na toto miesto aj pôvodný Kristínin monológ z prvej verzie hry, ktorý som ale v novej verzii nahradil. Išlo čiastočne o zaujímavý text Zuzky Haasovej, ktorý som ale po rozhovoroch s kolegami dramaturgami a režisérmi napokon napísal nanovo, pretože štýlovo a obsahovo nie celkom korešpondoval s celkom. Rozhodol som sa ho však ponechať, ak niekto z ďalších inscenátorov usúdi, že sa mu zdá lepší, môže ho použiť, nevidím v tom žiaden problém.)

„...ved' ja mám vlastne všetko! Ale ešte sa pokúšam trochu si potúžiť! Alebo sa potužiť... dobre... Ale ja mám všetko... všetci mi sedia..., ah no aj vy tu predomnou sedíte (smiech), ležia mi pri mojich nohách... aj som preto robila na sebe aj na iných... Áno! Ja som robila aj na iných! Keď som bola taká ešte celkom mladučká, bola som naozaj strašne sprosté dievčatko, páni, ale zato som vždy vedela a bolo od začiatku jasné, ktorým smerom sa vyberám, povedal volakto, že je to aj tak jedno, aj tak vždy vykročíte dopredu... ja som nemala rodičov, mňa vychovávala ulica malého mesta s dvoma umelecky nadanými bráchovcami grázlamí. No a som kde som! Najprv sme chodili po dedinských svadbách, oni hrali a ja spievala, potom sme prišli do mesta, vysrali sa na mňa a ja som sa zrazu stala slávnou. Pomohla mi tá jedna tu... inak, ona bola aj trochu frigidná, mala s tým velikánske problémy a pre radu chodila ku komu? No ku komu? Áno ja som jej radila! Neskôr sa ukázalo, že to bol dlhodobější blok... sme priateľky, a ešte stále rozmýšľam, ako je to možné... Áno, ona sa nechávala využívať... Pozor! Ja nie. Ja nie. Ona mala všetko, čo si vymyslela, podľa plánu. Aj muža, ktorého si zmyslela mať... na chvíľu... Ležal pri inej, pri nohách... Ja mám všetko... Ale miloval ju, fakticky...“

LUIZA: Chcela by som sa vás spýtať niečo strašne dôležité. Pripadám vám chudá? Áno? Tak potom je to v poriadku. Aha. Vedeli ste že naša jediná unikátnosť spočíva v schopnosti napodobňovať iných? Suchá a mizerná imitácia. A teraz nemyslím akože ženy. Je to taká akože ľudská unikátnosť. Dieťa po vás zopakuje úsmev, natiahne ruku, zamáva, zaplače, ale skúste naučiť krysu usmiať sa, natiahnuť ruku, zamávať a zaplakať. Chceme sa podobať jeden na druhého a stávame sa nevedomými šíriteľmi mémov! Šírimo a kopírujeme všetko, čo chce byť šírené a kopírované. Naš mozog už nás dávno predstihol. Nestíhame. Ale aboslútne nestíhame držať krok s tým, čo sme vymysleli. A teda najkrajší a najstupídnejší výmysel je láska k ľuďom. Byť ľudský, to je najnádhernejší a najúspešnejší výmysel nevedomého mému lásky, ktorý sa šíri, pretože sa všeobecne má za to, že to je prirodzené. To je najväčšie klamstvo nášho nádherného sveta. Tak ako tunel čo máte vidieť v momente smrti, tak ako nádherné pocity, tak ako celý život, ktorý sa vám vraj premietne pred očami v tomto definitívnom okamihu. Ďalší úspešný mém. Si zoberte toto, ja som vlastne už mŕtva a teda vôbec nič som nevidela. Veríte mi? Neveríte? Faktom zostáva, že som mŕtva a nič som nevidela a že láska k ľuďom je podvod. Ten najväčší z podvodov, ktorý sme si ušili sami na seba. Vesmírny podvod. Kvantovo chaotický podvod a to je pravda! Tak to je a nijak inak. Skúste mi uveriť. Aspoň na chvíľu.

(Tieto tri monológy sú hovorené naraz, každá ho hovorí len istej časti publika, musí to byť neskutočne autentické rozprávanie, naozaj nám z toho občas musí ísť do plaču, pretože to čo rozprávajú je možno občas vsutku smutné☺. Hudba postupne prehluší ich rozprávanie, ony sa na ňu napoja a od monológu prejdú postupne k spevu. Hudba sa začne meniť, rozdrobovať, mechanizovať, elektronizovať, samplovať a dostávame sa zasa na začiatok, do chaosu, keď skladba, ktorú spievajú naberá čudne nedefinovateľnú formu až zaniká v konci svojho príbehu)

koniec

*prvá verzia tohto textu bola dokončená 03.3.2003 o 23:33 hod
čas dokončenia verzie 1.2 nie je známy ani mne ☺*